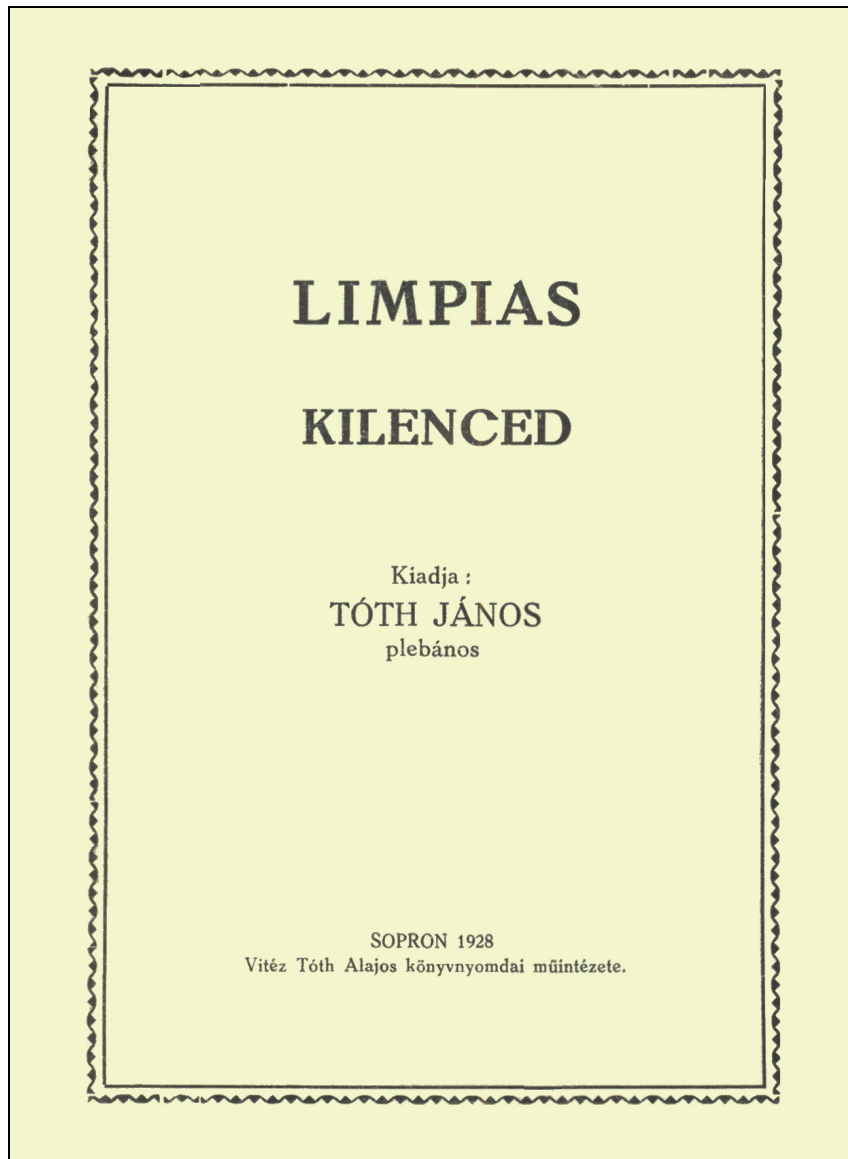

Tóth János

Limpias kilenced

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Tóth János
Limpias kilenced

Nihil obstat.
Adolphus Mohi m. p.
censor.

Num. 770/1928.
Imprimatur.
Jaurini, die 29. Martii 1928.
Antonius m. p.
episcopus.

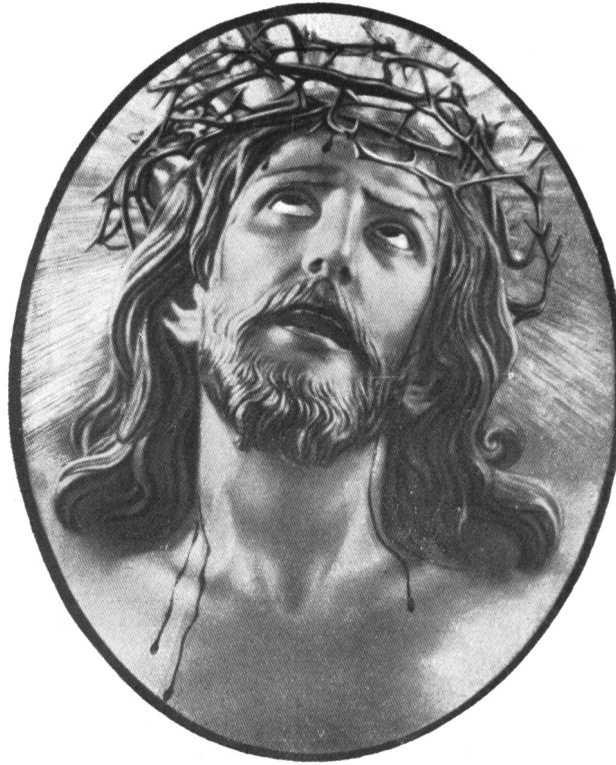
A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv Sopronban jelent meg 1928 Tóth János plébános kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
A limpiasi csodás feszület	4
Gyógyulások	17
Megtérések	20
Fényképfelvételek	21
Novena – Kilencnapi ájtatosság az agonizáló Krisztus tiszteletére	23
Bűnbánat	23
Első nap	25
Második nap	27
Harmadik nap	28
Negyedik nap	30
Ötödik nap	32
Hatodik nap	34
Hetedik nap	36
Nyolcadik nap	38
Kilencedik nap	39

A limpiasi csodás feszület

Pár év előtt teljesen ismeretlen; ma a világnak egyik legnagyobb hírnévre szert tett városa; pedig akkora sincs, mint Lourdes, melytől 358 kilométernyire fekszik, Spanyolország északi tengerpartján, Bilbao és Santander városok között. Temploma külsőleg ósdinak látszik, de belsőleg, a maga kicsisége dacára is, nagyszerű, habár reánk magyarokra szokatlan hatást gyakorolhat annak különös beosztása és díszítése. A főoltár mögött, illetve a Tabernaculum (Szentségház) fölött mint egy mennyezet alatt áll Krisztus művésziesen megalkotott életnagyságú fölfeszített alakja: Il Christo in Agonia: A haldokló Krisztus.¹ E Krisztus-feszülethez az a hagyomány fűződik, hogy állítólag 1755-ben Cadix városát csodálatos módon mentette meg a végpusztulástól, amennyiben az óriási tengerháborgás folytán keletkezett vízáradást e körmenetileg körülhordozott Krisztus-feszület szorította vissza. Tulajdonosa San Isidró gróf, illetve unokatestvére Diego de la Piedra, családi kápolnájukból elszállította szülővárosába Limpiasba úgy 1768 vagy talán 1776 körül. Azóta szó se esett róla soha. Mindjárt a példátlan vérengző világháború után mintha együtt szenvedését éreztetné a rettenetesen szenvedő emberiséggel. A limpiasi lazarisita kolostor egyik szentéletű papja 1919 május havában beszélé el a következőket: „Néhány évvel ezelőtt a limpiasi templom villanyvilágítását szereltem föl. A főoltár előtt ládákban összeállított emelvényre helyeztem letrán mentem föl a Krisztus-feszülethez (ott fenn helyezte el a villanyfelszerelést). Fejem a haldokló Krisztus (Christo in Agonia)-tól alig félméternyire volt. Felszerelés közben eleinte semmit sem vettem észre. Egyszer azonban úgy láttam, nagy meglepetésemre, hogy a szemei lezáródtak. Percekig láttam ezt egészen világosan, annyira, hogy szinte kételkedni kezdtem, vajon azelőtt nyitva voltak-e. Folyton rászégeztem tekintetemet, de azok csak zárva voltak. Néhány percig még volt bátorságom e csodát

¹ Művésze valószínűleg Pedro de Mona (†1693-ban).

szemlélni, de végre szemeim belefáradtak és erőim kifogytak, sőt el is ájultam és az állványra, illetve az oltár elé estem le. Az esés közben kapott ütések rettenetesen fájtak; de ezt még inkább felülmúlta egész bensőm izgatottsága. Esméletre térve, sietve rohantam ki, egyedül lévén, a templomból. Azonnal elmondottam a vélem történeteket. De előljáróságom azt ajánlották, hogy egyelőre hallgassak. Később, akárhányszor mentem a templomba, Krisztus szemeit mindig nyitva találtam”.

Ez volt tehát a kezdet.

Folytatása 1919. évi március hó 30-án következett. E napon ui. nyolcnapos szent missziót fejezett be Limpias plébániatemplomában két szentéletű kapucinus misszionárius. A vasárnapi szentmise után, melyet Migueli Edvard plébános végzett, az egyik misszionárius, P. Fr. Agatangelo de San Miguel tartotta a befejező búcsúbeszédet, mialatt társa, P. Fr. Anselmo de Jalon, a gyóntatószékben fogadta az utolsó gyónókat. A hívők közül egyszerre a gyóntatószékbe szól egy 12 éves leányzó e szavakkal: „Páter Jalon, páter Jalon, nézze csak, Krisztus lecsukta szemeit.” A gyóntatóatyja visszakergette őt helyére, ráparancsolva, hogy hallgasson. Meg is tette. Ámde utána még más gyermekek is odaszaladtak a gyóntatószékhez azzal, hogy ők is ugyanazt látják. Közben P. Agatangelo befejezte beszédét, leszállt a szószékről és a gyóntatásban akart segídeni. P. Jalon magához intette őt, közölve vele a hallottakat. Erre mindketten odasiettek az oltár elé, és figyelték a feszületet. Ámde nem vettek észre rajta semmi különösét sem. Hirtelen egy férfi kezdi hangoztatni, hogy ő is látja a jelenséget; majd mások is. A jó misszionáriusok hiába csitították a hívőket csendre; egyesek nem engedtek. „Mi láttuk, mi láttuk. Meg is esküdhetünk erre.” Általános izgatottság támadt; egyesek sírásra fakadtak, mások térdre omlottak és imádkozni kezdtek: „Perdon, Señor! Misericordia, Dios mio!”

P. Agatangelo elkezdte a Mi Atyánkot imádkozni. Ámde izgatottságában elakadt. Folytatására sietett a plébános, de ő se bírta tovább. Egyesek eközben úgy látták, hogy Krisztust a verejték veri; megkérték tehát Jalon atyát, hogy menjen föl a kereszthez és nézze meg, igaz-e. Azzal akart ez elől, mert szinte félt, kitérni, hogy nincs létra kéznél. Azonnal hoztak létrát. P. Jalon fölment, de nem mert a feszülethez hozzányúlani. P. Agatangelo fölszólt hozzá: „A szentmisében minden nap közelebb érinti a Megváltót. Most ne merne e feszülethez nyúlani!” Erre megérinti a feszület nyakát: és igazán izzadtnak találta; ujja is nedves lett tőle; meg is mutatta az alatta állóknak. Szinte maga is izzadt ijedtében, midőn leszállott. A jelenlevők izgatottsága és meghatottsága egyre fokozódott. Most már nem lehetett őket lecsendesíteni

Képzeltük, hogy mily villámgyorsan terjedt el ez esemény híre az egész községben és nyomban utána kifelé is. Csak erről beszélt mindenki.

P. Agatangelo ott maradt a templomban; az éjjelt is ott töltötte majdnem egészen; és vett is észre több rendkívüli változást. Később, mert ő állandóan tanulmányozta ez esetet, újból és újból látta e jelenést.

Don Migueli plébános mindjárt április 2-án hivatalos jelentést tett egyházi hatóságához, Santanderbe; ez a következő: „A misszió utolsó napján, a közös áldozás után éppen azok összeírásával foglalkoztam a sekrestyében, kik húsvéti gyónásukat elvégezték, mire belép hozzám az egyik misszionárius atya, azzal, hogy több gyermek, férfiak és nők, nem is a legbuzgóbbak, azt állítgatják, mintha a Christo in Agonia szemeit fölnyitná, lecsukná, sőt jobbra, balra forgatná, nyakán, mellén pedig verejték verné. A hívőkön nagy megindultság észlelhető.

Midőn a templomba mentem, a jelenség már megszűnt; de többen hajlandók voltak megesküdni is az oltári szentségre. Kötelességemnek tartom ezen esetet méltóságos püspök úrral közölni.”

Pár hét múlva már egész zarándoklatok indultak meg. Mindjárt április 12-én, vasárnap, jött a legelső nagyobb csapat. Köztük egy tudós és egy kereskedő kíváncsiságból, sőt még inkább

rossz szándékkal jöttek; nem hittek semmit. De éppen e hitetlenségükben voltak annál kíváncsiabbak. Ők tolokodtak, megérkezve, legelőbbre föl az oltárra. Igazán rámeresztették szemeiket a feszületre. Egyszerre csak megszólal a kereskedő: „Krisztus csakugyan mozgatja szemeit!” Társa is nyomban térdre esik és egész lényében megrázkódva rebegi: „Jézusom, irgalmazz! Ne büntess! Eddig nem hittem; de most már hiszek!” Tehát mindketten megláthatták.

De látták mások is. És pedig mindegyik más és más alakban: Hideg víz verte. – Vért verejtékezett. – Szája habzott. – Ajkai lihegtek. – Melle zihált. – Arcát kinteljesen égre emelte, majd bánatosan földre sütötte... Szóval, mintha megfeszítése haláltusáját ismételné meg. Egymást váltották föl a zarándoklatok és magánlátogatók, úgyszólván, az egész világról. Az első hét hónap alatt 66 külön zarándoklat sereglett oda, legalább 120 ezer emberrel. Hamarosan megjelentek: maga XIII. Alfonz spanyol király, családja élén, főhercegek és főhercegnők kíséretében, majd a pápai nuncius, továbbá a spanyol püspökök egymásután, valamint a főurak, nemesek, stb. A tudományos világ se maradt el. Elismert tudósok tanulmányozni kezdték a csodás jelenségeket, elismerőleg is, elítélőleg is.

Akik valami jelenséget láttak, azok azt bejegyezték a sekrestyében kitett jegyzőkönyvbe, többnyire esküjükkel is megerősítve. Hamarosan 5000-nél több ily bejegyzés történt; egyháziak aránylag kevesen, tehát többnyire szavahihető világiak: katonák, ügyvédek, orvosok, stb. vagyis nemcsak könnyen hívó hölgyek és gyermekek, hanem nehezen hívó, sőt hitetlen férfiak is.

Nemcsak az egyházi méltóságok, de még a világi hatóságok is egyre behatóbban érdeklődtek eseményei és tüneményei iránt. Itt mindjárt közölhetjük egy ily világi hatóságnak érdekesítő jelentését, amint ezt az „*El Christo de la Agonia*” II-ik kiadásában olvashatjuk, de már magyar művekben (*A limpiási csodás feszület – A limpiási csoda*) is megjelent. Honduras Konzula mint orvos írja erre vonatkozólag a következőket, hamarosan az első jelenések után egy hónapjára. „Az örök igazságra esküszöm, – mondá 100 év előtt a nagy Maestre – hogy tudomány és hit ellentétbe sohasem kerülhetnek.” Én is alárom ezen axiómát, úgy módosítva a *Valedas de San Petersburgo* jeles szerzőjének eme szavait: Esküszöm, hogy igazán láttam ismételten is a limpiasi Krisztus csodás megjelenéseit. Meg is írtam a minapában az *El Diario Montanes* santanderi lapban, hogy: Elmegyek Limpiasba.

Eljött az alkalmas pillanat. Az állomástól a templomig terjedő úton elváltam barátaimtól. Vízióra nem is gondoltam. Csak az evangéliumi bélpoklos szavait ismételtettem magamban: Jézus, Jézus, Dávid fia, ha akarod, meggyógyíthatsz engem. Így léptem be a templomba, minden elfogultság, minden előítélet nélkül. A templom tömve volt, pedig mindenáron be akartam jutni. Úgy látszott azonban, hogy nem sikerül. A cudeyo-i búcsúsok minden helyet elfoglaltak. Már nagyobb tolongás nem is lehetett. A forráság szinte kiállhatatlan. Vártam tehát a kedvező alkalmat. S mikor néhány kifáradt egyén eltávozott, sikerült e jó és türelmes földművesnép tömegén átjutnom. Erőszakoskodásomat, mellyel kérlelhetetlenül utat törtem magamnak, szó nélkül túrték. A szentély lépcsőjétől 8 méter távolságra lehettem ...

Abban a pillanatban, mikor a szónok, egy passzionista pap, lejött a szószékről, a zarándoklat vezetői: Perdón, oh Dios mio (Kegyelmezz, óh Uram) című énekbe kezdtek. Mikor befejezték, felszólították a tömeget, hogy a sekrestyeajtón át, mely a Krisztus-feszülettől balra fekszik, távozzék. A fáradtságtól elcsigázottak sietve távoztak.

Engem éppen egyszerű és ismeretlen emberek vesznek körül. Elöttem nagyrészt asszonyok, balra s mögöttem férfiak. Alig indult meg a menet kifelé, mikor az egész csoport férfi és asszony csaknem egyszerre kezdi kiáltani: Krisztus arra az oldalra néz, hol a búcsúsok mennek ki. A jelenség tisztán, tökéletesen s egész határozottan volt észlelhető. Mi mindnyájan láttuk, mert valamennyien ugyanekkor fennhangon ismételtük e szavakat. Az emberek kiözönlése megszűnik. Ekkor a mi csoportunkból mindenki jól látja s fennhangon mondogatja: Krisztus megszakítja tekintetét, elfordítja a búcsúsokról. Most végigjártatja az

egész templomon, most felfelé néz, most rendes helyzetébe tér vissza. Néhány pillanat múlik el. Más búcsúscsoport jön s ugyanazon az ajtón át iparkodik kijutni. Erre az én csoportomból valamennyien, mintha összebeszéltek volna, újból kezdik: Krisztus már megint arra az oldalra néz, mint előbb. A látomás ismét oly tiszta és világos volt, hogy a szemhártyán a fény törését is észlelhettem. A zarándokok ismét megállnak s Krisztus tekintetét ismét elfordítja. S mihelyt megindulnak az emberek, ismétlődik a csoda. Tíz-nél többször újult meg e jelenet és állítom és teljes meggyőződésemből esküszöm, hogy azt úgy én, mint a körülöttem levők valóban észlelték és megerősítették. Csak azok nem látták, akik tölem valamivel jobbra szorongtak, nagyrészt előkelők, kiket nem ismertem. Mikor szavainkat hallották, Krisztust színházi látcsöveikkel szünet nélkül figyelték, de semmit sem vettek észre. Később azonban, ugyanakkor, mint a többiek, kik mellettem maradtak, ők is észlelték a haldokló Krisztus szája mozgását, amint félig kinyílt s amint a bal ajakszög irányában összehúzódott. Ezután azok, kik előttünk álltak s mindent láttak, a templomból eltávoztak; valószínűleg azért, mert már nagyon elfáradtak. Mi többiek, kik abban a szerencsében részesültünk, hogy a csodát láthattuk, egymásra néztünk s kötelességünknek tartottuk a sekrestyébe menni. Itt kértük a tanúkönyvet, melybe eskü alatt mindazt, amit láttunk, beírtuk.

Nemsokára bejött a limpiai krónikás, D. José Maria Aguirre, jó barátom, a híres keresztény apológéta, s jelentette, hogy a király gyermekei, D. Carlos, D. Fernando és Da Luisa megérkeztek, mire feljegyzéseinket addig, míg a templomba nem értek, félbeszakítottuk. Miután a királyi fenségek eltávoztak, ismét a templomba mentem, hogy a szentély legalsó lépcsőin valamelyikén jó helyet szerezzek magamnak. Ezalatt a templom egészen megtelt. Nyomasztó meleg és kiállhatatlan legyek zavartak meg benső összeszedettségemben. Egy pap, miután a szószékről rövid beszédet tartott, a keresztúti imádságokat kezdte el. A körülöttem levők letérdelni igyekeztek, pedig még állni is alig lehetett. A tolongás nagy volt. Minden oldalról csak úgy lökdösték az embert. Imádkozni és a lelki összeszedettséget megtartani lehetetlen volt.

Ezalatt nagy nyugtalanság fogott el, hogy a santanderi vonatot lekésem. Mind sűrűbben néztem az órát. Ájtatosságról szó sem lehetett. A keresztút utolsó harmadánál ismét a feszületre nézek és egész tisztán, világosan valóságos változásokat veszek észre az arcon. A haláltusát megelőző arcvonások helyébe, amit a feszület kifejez, a halálküzdelem kifejezése rajzolódik. A hippokratikus² arc minden jelensége észlelhető. Az orr hegyesebb lesz. Az ajkak összehúzódnak, s kék színt öltenek. Majd lassan-lassan felnyílnak. Majd az arc haloványabb lesz. Az arccsontok jobban kidudorodnak s kékesek. Ez a látvány úgy meghatott, mintha még sosem láttam volna haldoklót. Egész orvosi gyakorlatom alatt semmi sem volt ily hatással reám; még az első hullának a látása sem, melyet tanulókoromban leborotvált hajjal s szemszórrel az operációs asztalon feküdni láttam. Én megerősítem és megesküszöm, hogy Krisztus arcának ezt a változását a keresztút utolsó állomásain, tehát hosszú ideig egész határozottan láttam, jóllehet megfigyelésemben a folytonos lökdösések zavartak; másrészt meg az idő előhaladottsága miatt is nyugtalankodtam. Végre félbe kellett szakítanom a megfigyelést. A szentélyen át iparkodtam kijutni. Nagyon fájlaltam, hogy a csodás Krisztust és a templomot már el kellett hagynom. A távozás igen elszomorított.

Észellenesen és szenvedélyből cselekedne, ki ítéleteim valóságát kétségbevonná. Nagyon tévedne, aki azt hinné, hogy nekem, ki ment vagyok minden psychopatiától, szuggesztióim voltak: mindazt látni, amit nem is vártam. Emellett nem voltam szerencsésebb helyzetben, mint a többiek, akik e napon kb. 100-an lehettek. Köztük volt egy praviai orvos is, ki távcsövön keresztül figyelte meg Krisztus ajkainak mozgását; ugyanígy figyelte a fej mozdulatait, a vércseppek csorgását, melyeket a fülön egész tisztán lehetett észlelni.

² Műkifejezés a halálküzdelmes arc eltorzulására.

Eme és annyi más ilyen bizonyíték után gyerekes és oktalan eljárás volna a már régen letárgyalt szuggesztióval való megmagyarázáshoz fordulni.”

*Dr. Antonio Gutierrez de Cossio,
Honduras consula.*

Ugyanezen időből való a következő levél is, ugyancsak világi hívő részéről. Don Antonio Litourmant írja jó barátjának, Don Mariano Garcíának Laredó-ba:

„Igen tisztelt Uram, Mariano! Én Önnek megígértem, hogy ha Limpiáról írok, adatokat küldök, mert abban a szerencsében részesültem, hogy láttam a csodás jelenséget... Kérését most szívesen teljesítem. Április végen vagy május elején barátaim és az újságok révén értesültem a limpiasi Christo de la Agonia csodájáról. Hitetlen ugyan nem vagyok, de hogy az a feszület szemeit mozgassa, megvallom őszintén, nem akartam elhinni. Addig beszéltek, míg végre Limpiába utaztam. Május 16-án indultunk el. Velem volt feleségem, Barcena Viktor és neje. Szombat délután, 17-én tettük első látogatásunkat a Santo Christo de la Agonia-nál. Kísérőm egy úr volt, ki szintén látta a csodát.

Alig léptem a templomba s mártottam ujjamat a szenteltvíztartóba, máris láttam a csodás jelenséget. Kísérőmnek, D. Andrés Barcena-nak odasúgom a fülébe: „Már látom.” „Nem, nem – felelt ő – jöjjön csak előbbre, majd akkor még jobban látja.” Állandóan figyeltem, s ugyanúgy láttam. Ezért otthagytam a templomot. Kimentem. Fel s alá sétáltam. Majd ismét bementem azon az ajtón át, mely a feszülettel szemben van. A középben megállok. Hallom, amint néhány úrnő D. Andrés Barcenától kérdi, látja-e? „Hogyne látnám – válaszolt ő. – Most szemeit jobbra, most balra mozgatja, most reám néz.” És mindezt én is láttam.

Majd újra kimentem. Kinn fel és alá járkáltam. Aztán ismét bementem. Mikor a szenteltvíztartóhoz érek, ugyanazt látom, mint előbb: Krisztus az ég felé néz, majd lesüti a szemeit. Középre, jobbra, balra irányítja tekintetét, mintha valakit keresne. Majd reánk nézett, s ekkor oly pillantást vetett reám, melyet nem tudtam megfejteni. Ha máshova nézett – bevallom – tekintete nem volt olyan. Hasonló érzés fogott el, mint erős izzadás alkalmával vagy mintha huzatban volnék. Ötször végeztem ezt a megfigyelést a templom különböző helyeiről. S valahányszor a templomba mentem, mindig ugyanezt észleltem.

Mikor pontos megfigyeléseim meggyőztek arról, hogy Krisztus szemeinek mozgása mindenhol látható, a kórusra mentem. Itt egy-két énekesnőt, a karnagyot és orgonistát találtam. Azt hiszem, Arrieta volt a neve. Az énekesek megkérdezték, vajon láttam-e a csodát. Igen – volt válaszom. De ők nem hitték. Alig hallotta Arrieta válaszomat, felindulva hozzám siet: „Mit? Ön látta?” Mire azt feleltem: „Tudja, Krisztus szemeit megfigyeltem, de ne higgye, hogy csoda, mint gondolják.” – „Ön boldog ember, ha látta. Én nem láttam.” – „Lássa – feleltem neki – ilyen csoda nincs. Az ember sokáig odanéz, a szeme elfárad s akkor lát valamit, ami a valóságban nem létezik. Amiről beszéltem, azt észleltem is: de nem Krisztus műve az. Csak szemünk káprázik... Ne mondjuk tehát csodának, ami nem csoda...” – „Ismétlem, csoda történik, – feleli Arrieta. – Vajon Krisztus mozgatja-e szemét vagy nem, nem tudom. Egyet azonban tudok, hogy soknak a lábát, de még inkább szívét hozza mozgásba.” (Itt a zarándoklatokra és megtérésekre céloz.) „Ez már más”, válaszoltam. Beszélgetésünket nem fejezhettük be, mert feljött a plébános úr s arra kért, hogy hallgassunk. Ily botrányos láрма mellett nem tud gyóntatni. Ezért Barcena Viktorral a kórusról lesiettem.

Következő nap, május 18-án, vasárnap... Viktorral és unokaöccsével autón mentünk a limpiasi templomig... Alig léptünk a templomba, máris kérdést intéztem Viktorhoz, vajon látja-e, hogy Krisztus szemeit mozgatja? Tagadólag intett: „Ha biztos, hogy látja Krisztus szemeit és Ő Önre néz, amint mondja, akkor a szemek színét is fel kell ismernie.” Mikor észleléseimet újból megerősítettem, felszólított, hogy csukjam be egyik szememet s úgy nézzek oda; azután a másikkal is ugyanezt a műveletet végezzem. Megtettem. Mindkétszer

ugyanazt láttam. Erre azt mondta, hogy most mindkét szememet hunyjam be. Ekkor persze semmit sem láttam. Krisztus szemeinek színét pontosan nem tudtam meghatározni. Neje szemeivel hasonlítottam össze ... Erre megkezdődött a szentmise. A templom annyira tömve volt, hogy a kórusra mentünk. Itt legalább nem szorongtunk. Mikor az evangélium kezdetén keresztet vetettünk s a pap szavait hallottuk: *Sequentia s. Evangelii stb.*, észrevettem, hogy Krisztus térdén két hatalmas seb tátong, melyek annyira lekötötték figyelmemet, hogy egész szentmise alatt csak azokkal foglalkoztam ... Mise után autón Laredóba siettünk ... Ebéd után azonban gyalog átsétáltunk Limpiasba. Első gondolatom, mikor a templomba léptünk, azonnal az volt, hogy az oltárhoz megyek s a sebeket, melyek reggel annyira foglalkoztattak, közelebről megvizsgáljam. Mily nagy volt meglepetésem, mikor azok a sebek, melyek reggel minden gondolatomat, egész figyelmemet lekötötték, nem voltak láthatók, tehát a valóságban nem is léteztek. Felmentem tehát a kórusra, de innen sem láttam semmit. Meglepetésemet nem tudtam visszafojtani. Barcena Viktor arra kért, hogy távcsővel figyeljek. Megtettem. Ekkor látom, hogy a sárgászöld színbe játszó ajkak pirosak lesznek. S ugyanekkor Krisztus végtelen fájdalmas tekintetet vet reám s azután felemeli szemeit, melyek egészen véresek. A száj is tele van vérrel, arcvonásai elváltoznak úgy, hogy igen nagy fájdalomra lehet következtetni. Tovább nem tudtam nézni. A távcsövet odaadtam feleségemnek, s aztán a templomból kimentem ...

Odakinn sétálgattam. Végre Viktor jött értem. Hívott, hogy menjek vele. Az egyik bilbaói orvos ugyanis írásban megerősítette, hogy látta Krisztus ajkainak mozgását, mintha egy egyszótagú szót akart volna kiejteni. „Nem, nem megyek, hagyj békén.” Erre eltávozott.

De nemsokára mégis csak bementem a templomba. Viktor nejeének igen jó látcsöve volt. Elkértem. Ekkor a főoltárhoz oly közel mentem, ahogy csak tudtam. Felnézek Krisztusra. Ugyanezt láttam, mint előbb. Megdörzsölöm szememet. Látcső nélkül nézek, de csak azt látom ... Krisztus borzasztóan szenvedett. Szája csupa vér, mintha kiköpni akarná, mintha fuldokolna. Szemei vérben úsznak. S melle zihál. Az ornyílások kitágulnak, mintha nem kapna elég levegőt. A bal halántékba a töviskorona egy tövise mélyed be. Vércsepp serken nyomában, mely a halántékon végig az arcra foly, hol megáll. Követi egy második, de gyorsabban. Mikor a kettő egyesült, még mást is láttam ... Majdnem felsikoltottam ... Utána a templomból kimentem. Viktor utánam jött. Nem hagyott egyedül. Kinn leültem, cigarettára gyújtottam. Kétszer szippantottam, aztán eldobtam. Másikra gyújtottam rá, de ezt is elhajítottam. „Jöjj – szóltam Viktorhoz – nézzük meg a bilbaói orvos írását. Már hiszek ...”

Bementünk tehát a templomba. Ott találkoztunk Önnel, D. Mariano! Én üdvözöltem Önt... A többit már tudja. Felhatalmazom, hogy levelem minden sorát felhasználhatja, amennyiben azt véli, hogy Isten nagyobb dicsőségére szolgál. Esküszöm, hogy mindenben igazat mondtam ...

Antonio Litourmant.

Egy másik orvos, dr. Jesus del Hoyo Saltocaballó-ból, Arenaza nevű jó barátjának folytonos unszolására elmegy vele együtt, 1919. május 18-án Limpiasba. Reggel egy óránál tovább figyeli a feszületet, hiába. Emiatt ebéd alatt ki is figurázta hívő jó barátját. De azért annak még erősebb rábeszélésére délután újból visszament vele a templomba. Erről a következő jegyzőkönyvet adá le a sekrestyében:

„Kijelentem, hogy láttam (miután azoknak, kik erről értesítettek, nem akartam hinni), mint nyitotta ki s csukta le Krisztus ajkait, mintha egy egytagú szót ejtett volna ki; mint tekintett keményen reám, mint változott meg arca, mikor arcvonásai eltorzultak s ráncok képződtek. Nem volt ez optikai csalódás, hiszen ma reggel látcsővel egy óráig vizsgáltam a feszületet a templom különböző helyeiről és semmit sem észleltem. Most azonban mindent

láttam és pedig fizikai fáradtság nélkül, míg reggel az egész istentisztelet alatt figyeltem s mégsem érhettem el, hogy Jézus reám tekintsen. Láttam minden lélektani behatás nélkül, hiszen olyan nyugodt voltam, mint templomba léptem előtt, s ami a fő, előbb semmit sem hittem.”

Saltocaballo, 1919. május 18-án.

Dr. Jesus del Hoyo.

Agatangelo de San Miguel kapucinus páter a következőket írja:

„Nyíltan és őszintén beszélek. Sem az első nap, mikor észrevették a csodát, sem máskor, mikor felkerestem a templomot, nem vettem észre rendkívülit a feszületen. Végre mégis csak saját szememmel akartam látni, amiről mások annyit beszéltek. Elhatároztam, hogy egy éjszaka egyedül maradok a templomban. A plébános engedélyével június 2-án teljesítettem feltételemet. A sekrestyéstől egy létrát kértem, hátha szükségem lesz reá. Mikor a feszület előtt, mely villanyfényben úszik, imádkozom ... észrevettem, hogy szemei és ajkai elkezdnek mozogni s arckifejezése a rendestől elütő. Egyik helyről a másikra mentem, de mindig ugyanazt észleltem. Ezzel azonban nem elégedtem meg. Odatámasztottam a létrát, hogy a feszületet közvetlen közélről megfigyelhessem. De most is csak ugyanazt láttam. Az arc nem rendes. Az ajkak felnyílnak, majd lezáródnak; a szemek lassan különböző irányba mozognak, míg a szembogár csaknem eltűnt s csak a szemfehér látható, mint a haldoklóknál. Mit éreztem e pillanatban, nem tudom elmondani ... A nagy izgatottság csaknem megfojtott. Hogy a létráról le ne zuhanjak, át kellett karolnom Krisztust. Egy-két perc után ismét rendbejöttem. S akkor Krisztus testét rendes alakjában láttam. Lejöttem a létráról s többé semmit sem vettem észre.”

Dr. Orts Miksa, Pravia város h. főorvosa, tehát hivatalos tisztiorvos, (már 1878 óta), az „El Diario Montanes” című folyóiratban (1919.) augusztus 3-án ezeket írja:

„Családom s a praviai esperes úr zaklató kéréseinek engedve, Liergan fürdőből, hol tartózkodtam, július 13-án Limpiasba induló búcsúsokhoz csatlakoztam. Nem szívesen tettem, mert ilyen nyilvános ünnepeken való részvételtől, legyen az akár világi, akár egyházi, irtózom. Mikor a templomba akartam lépni, ért az első csalódás. Egészen tömve volt. Egy óráig unatkoztam. Ezalatt a zarándokok imádkoztak és énekeltek. Mikor a templom kissé megürült, bementem, és látcsővel tanulmányoztam a Krisztus-feszület összehatását. Ezalatt különösen azokra a „szirtekre” ügyeltem, melyeket az ember megfigyelőművészetének el kell kerülnie, ha nem akar tévedés áldozatául esni. A nép tolongása oly nagy volt, s annyira lökdöstek és zavartak, hogy a sekrestyén át elhagytam a templomot. Kinn a szabadban aztán üde levegőt szívhattam magamba. A fürdőhelyünkről jövő zarándoklat vezetői előtt eme rendetlenség miatt óvást emeltem. Kijelentettem, hogy visszavonhatatlanul elhatároztam, hogy a templomba többé be nem megyek ... De mint annyi más az életben, ez a feltétel sem teljesedett.

Feleségem se tudta elvégezni imádságait; elutazásunk előtt azonban még be akarta fejezni. Nehogy a sűrű tömegben egymástól távol legyünk, arra kért, kísérjem el s maradjak mellette. Neki köszönhetem, hogy láttam a csodás jelenséget. A hajó közepén álltam, körülbelül nyolc méterre a szentélytől. Kíváncsiságom kielégítése végett a nyakon éppen anatómiai tanulmányt végeztem. Mikor éppen a sterno-cleido-mastoideus³ izomzatot vizsgálom, legnagyobb csodálkozásomra észreveszem, hogy a jobbful mögött vörös vércsepp kanyarogva fut le, egészen úgy, mint az a vér, melyet pióca – amit terapeutikus okokból

³ A fül tövétől lehúzó erős nyakizomzat neve.

tettek a regio mastoideá-ra⁴ – szív ki. E vércsermely a hajfürtig terjed, melyet a művész eddig eresztett le. Itt aztán szétfolyt. Mikor a vér eltűnt, a bőr is, mely előbb véres volt, tiszta lett. A meglepetést, melyet e jelenetnél éreztem, csakhamar bensőm bosszús hangja követte. Attól féltem, hogy hallucináció áldozata leszek, ami ilyen korban s ily hosszú orvosi gyakorlat után megbocsáthatatlan hiba volna. Katolikus vagyok, de nem fanatikus. Eme rendellenesség kifárasztott. Ezért kipihentem magamat. Mindent jól megfontolva, nemsokára ismét odanéztem, abban a reményben, hogy a jelenség már eltűnt. Pedig nem. Ismét fénylett és csorgott a vér. Összehasonlítottam a balkéz sebéből folyó vérrel, majd a jobb mellen levővel. Az összehasonlítás bebizonyította, hogy ez feketés és festett volt, míg amaz vörös volt és mozgott. Jóllehet, a ritka jelenség eszemet nagyon igénybevette, valóságában mégis kételkedtem. Azzal iparkodtam magamat megnyugtanni, hogy ez csak egy vörös ecsetvonásnak visszfénye, melyet a hajfürt közé húzott a művész, noha erre nézve semmi adat sem állt rendelkezésemre. Hogy figyelmemet eltereljem, tekintetemet a nyakról elfordítva a halántékra irányítottam. Itt a szürkés haj fénylett az izzadságtól. Néhány pillanat múlva a haj előtt három centiméter körzetben sötét folt tűnik fel, mely elfödi az egész homlokzatot s azután sötétkék lesz. Majd mind élénkebb színt ölt, már sötétvörös; végre piros vérré változik át és elkezd folyni, s éppen úgy, mint a nyakon, a hajfürtök elnyelik, melyek után a szürkék is fénylők maradnak. E második jelenet, mely megisméltődött s engem meglepett, sokkal nagyobb hatással volt reám, mint az előbbi. Értelmem, melyre eddig autoszugesztio még sosem hatott, vonakodott ily titkos jelenséget elfogadni. Azért elhatároztam, hogy megfejtem magamnak annak okait s kikutatom az igazságot. Egy mellékkápolnába mentem, onnan tekintetemet merőlegesen irányíthattam az említett hajfürtre. Ha a vörös ecsetvonás, mint véltem, az elülső szélén van, akkor fizikailag lehetetlen, hogy a vért a nyakon lássam, és ha mégis ez az eset állott fenn, akkor az optikai csalódás minden alapja megszűnt. De a rejtélyt nem tudtuk megfejteni. A jelenség mindannyiszor, valahányszor odanéztem, úgy a nyakon, mint a halántékon, megisméltődött, úgy hogy a valóságról meggyőződve, egész önkéntelenül felkiáltottam: „Lehetetlen kételkednem. Valóban vér.” E kiáltásra gyorsan hozzám jött hű kísérőm, Leopoldo Mateo és néhány úrinő. Ezeknek elbeszéltem, ami velem történt, s mivel mások figyelmét is magamra vontam, otthagytam őket s más csoportba vegyültem el. Minden oldalról, honnan a feszületre néztem, láttam e jelenséget.

Azután kimentem a templomból. Megvártam feleségemet és ismét átgondoltam mindent, de minden nehézségre, melyet felhoztam, ugyanazt a határozott választ kellett adnom. Végre lassan megnyugodtam s hosszú lelkitusa után a meggyőződés győzött. E hosszú leírást már nem akarom folytatni, mert művelt és el nem fogult egyének részére, ha megfigyelték a szigorú analitikus módszert, mellyel az igazság után kutattam, teljesen fölösleges; azok részére pedig, akik úgyis minden érthetlent szugesztioval szándékoznak megmagyarázni, hiábavaló. A szkeptikusok számára meg éppen haszontalan, mert hát ők még mások becsületességében is kételkednek. Keresztény vagyok s mint ilyen esküszöm, hogy a jelen leírás az igazságnak teljesen megfelel és hogy a gondos vizsgálatok, melyeknek megfigyeléseimet alávettem, azok valóságáról szilárd és változatlan meggyőződést ébresztettek bennem.”

Pravia, 1919. július 28.

*Dr. Orts Miksa s. k.,
praviai tisztiorvos „Subdelegado de la Medicina”.*

⁴ előbb jelzett izomzat területe a főérrel.

Fr. Celestino Maria de Pozuelo kapucinus atya a következő nyilatkozatot adta jegyzőkönyvbe:

„1919. július 29-én Limpiasba utaztam. Meg akartam győződni ama csodás jelenségek hitelességéről, melyek Limpiasban történtek. Az állomáson a comillas-i espereskerület nagy zarándoklatával találkoztam. Ők különvonaton jöttek. Hozzájuk csatlakoztam. A templomban három szentmisét hallgattam végig. A feszületen, jóllehet folyton figyeltem, semmit sem vettem észre. De azért nem estem kétségbe. Délután 2 órakor ismét elmentem a templomba. Mily nagy volt a meglepetésem, mikor a zarándokok a legnagyobb megindultság és sűrű könnyhullatás között nézték a csodát, melyről annyit hallottak beszélni. Elöttem a feszület egész másképp tűnt fel, mint reggel. Az arcra a fájdalom élénk vonásai rajzolódtak. A test kékes színben játszott, mintha összeverték volna s veritek gyöngyözött rajta. Minderről tanúságot tehetek anélkül, hogy elárulnám, mi játszódott le ama pillanatban bensőmben.”

Többek együttes látomása:

Incio Valentin gijóni áldozópap 1919. augusztus 4-én jött először Limpiasba és így írja le jelenését:

„Körülbelül 7 óra lehetett este, mikor egy úr kíséretében a templomba indultam. Már nem messze voltunk a bejárattól s egymással beszélgettünk, mikor hirtelen segélykiáltások és sóhajok, melyek túlszárnyalták a megható éneket, ütötték meg füleinket. Ugyanekkor hangos sikoltás rázta meg a levegőt, melyre egész valóm megrezsent. Nem tudom, ki lehetett, mert csak a szavakat hallottam: „Most megy végbe a csoda: most jelen meg az Úr!”

Azonnal a szentélybe, a főoltár közelébe siettem, honnan a feszületet jól láthattam. Egy 30–40 emberből álló csoport közé vegyültem. Ezek mind megindultan kiabáltak: Most nyitja fel ajkait ... most csukja le ... most szemeit mozgatja ... most néz. E pillanat megható, megragadó volt. Majd távolabb a „Guadalupe-i Miasszonyunkéról nevezett halászbárka tíz matróza közül, kik Fuenterrabia-ból jöttek, kilenc látta a csodát. Térdrehullottak. Megindító bűnbánó énekeket zengtek. Majd Szent Ignác egyik népies dalának dallama alkotta a záróakkordot. Mellettem két pap állott: D. Aciselo Fernandez Bedato, artieda-i plébános (Navarra) és D. Artemio Marcos Taffalla-ból (Navarra) és egy jámbor úrinő: Da. Felisa Maria Begona (Deusto-Bilbao), ki szüntelen sírt.

Ebben az emlékezetes pillanatban én is láttam a csodás jelenséget. Látom, mint nyitja ki az Úr száját s csukja be többször egymásután s mint változnak el arcvonásai, mintha a halálfélelem utolsó vonaglása szántaná végig. Anélkül, hogy arra gondolnék, hogy az alázatos Jézus, a legméltóságosabb Oltáriszentség szeretete és irgalmassága e nagy tanúja előtt állok, én is, mint a többiek, elkezdem fennhangon mondani, amit minden egyes változásnál észreveszek. Legnagyobb csodálkozásomra megállapítom, hogy a többiek, kik látják a csodát, ugyanazt mondogatják ...

Egy óráig tartott. Ezalatt én Krisztuson a különféle változásokat figyelhettem meg. Kezdetben olyan volt, mintha élne. Feje megtartotta rendes helyzetét Arcán semmi rendkívüli. Csak szemei éltek és mozogtak különböző irányban: majd az egyik, majd a másik oldalra, majd fel s ekkor úgy tetszett, mintha a pupilla teljesen eltűnt volna. Ezután tekintete a középére irányult: oda, ahol a matrózok voltak, akiket néhány pillanatig nézett. Majd hosszabb ideig feltűnő szigorú tekintetet vetett balra, a sekrestye felé. Ezt követte a legmeghatóbb pillanat: Jézus mindnyájunkra nézett. Tekintete oly szelíd és jóságos, oly kifejező, kedves és fenséges volt, hogy térdreborultunk, sírtunk és imádtuk Krisztust, ki oly irgalmas volt velünk szemben. Aztán alázattal bocsánatért esedeztünk s Neki forró köszönetet mondtunk. Erre Krisztus szempillái és szemei, melyek fénylettek, mintha könnyek áztatnák, újból mozogni kezdtek. Majd ajkai nyíltak fel, mintha beszélne vagy imádkoznék. Ugyanekkor a fennemlített úrnő, aki mellettem állt, látta, hogy az Úr karjait megmozgatni s a kereszttől elszakítani törekedett. Mi, többiek, kik neveinket aláírjuk, ezt a jelenetet nem láttuk.

Végre Krisztus lezárta ajkait. Arca elváltozott. Kékes és hamuszürke színt öltött. Akaratlanul is a fájdalmas olvasót kezdtük imádkozni. Utolsónak maradtam ott, de semmi többet nem észlelhettem. Vajha ezek a sorok Isten nagyobb dicsőségére szolgálnának és a mi Üdvözítő Jézus Krisztusunk nagyobb ismeretére és szeretetére vezetnének! Minden kételkedés nélkül megerősítjük és esküszünk, hogy mindezeket világosan láttuk:

Valentin Incio gijóni áldozópap, Artemio Marcos taffala-i áldozópap (Navarra), Aciselo Fernandez Bedato artiedai plébános (Navarra), Felisa Maria Begona (Deusto Bilbao), Lucio Sagasargu, Jesus Salaberria, Angel Zamora, José M. Zamora, Santiago Pérez, José Sapiron, Teodora Olozola, Vicente Zorzabalvere és Sebastian Salaberria.

Francisco Jauregnizar, 11 éves jezsuitanövendék esete:

„Délután 2 óra 5 perckor hagytam el Santandert s 4 óra 10 perckor értem Limpiasba. Az út az állomástól a templomig gyalog félóra, kocsin negyedóra. Mi gyalog mentünk. Krisztust látni akartuk s ezért kis áldozatot hoztunk. Legelőször a templomba mentünk. Egy ideig imádkoztunk. Én a szentélyben álltam. Folyton Krisztusra néztem. De semmit sem láttam. Majd megkezdtük a háromnapos ájtatosságot a Christo de la Agonia tiszteletére. Utána az állomásra mentünk s 7 1/4 óraker vasúton hazautaztunk.

Következő nap, augusztus elsején, a hónap első péntekén, Santanderből 1/4 9 óraker indultunk el. Még Limpiasban akartunk áldozni. A szentáldozáshoz kongregációs szalaggal a nyakamon 11 óraker járultam. A Jézus szent Szíve jelvényt ugyanis nem találtam. Gondoltam, ha más nincs, jó lesz Szűz Máriáé is. S így hallgattam végig a szent misét. Aztán ebédeltünk. Félháromkor a templomba mentem, mert a csodát legtöbbször 1–3 óra között látják. Néhány Miatyánkot imádkoztam s aztán a szentélybe siettem s ott megálltam. Felnézek Krisztusra, s íme, látom, hogy tekintetét a sekrestye felé irányítja, de ez nem volt szelíd, mint mikor az égre nézett, hanem haragos, mintha korholna valakit. Többször láttam. Elkezdtem mozogni. Szememet dörzsöltem. Majd félszemmel néztem, hogy azt ne mondják: csak képzelődtél. Nagynénémnek feltűnt nyugtalanságom. Hozzám jött. Kérdezte, mi bajom? Elmondtam őszintén mindent. Elővette a távcsövet. Azzal nézett. Én pedig jeleztem, mikor néz Krisztus az égre, mikor a sekrestye felé. De ő semmit sem látott. Majd észrevettem, hogy Krisztus felnyitja száját; teste összehúzódik, mintha lélegzeni akarna. Ezt csak egyszer láttam. Majd ismét a szemek mozgása kezdődött meg. Se villany, se gyertyafény nem kellett, hogy lássam. Aztán elvégeztük ájtatosságunkat s az állomásra indultunk. Következő nap délután ismét eljöttem. De semmit sem észleltem.

Augusztus harmadik péntekén reggel szentáldozáshoz járultunk s a szentmisén egész végig jelen voltunk. Ebéd után a templomba mentem. Krisztust kezdtem szemlélni. Ekkor látom, hogy szemeit a sekrestye felé mozgatja, mint első pénteken. Délután 3 óráig tartott a látvány. Néha az égre is nézett ... Uzsonna után újból felkerestem a templomot. Búcsúzni mentem Krisztushoz. Ismét csak látom, hogy szemeit majd az ég, majd a sekrestye felé mozgatja. Egy óráig figyeltem. Szívesen tettem. Olyan, mint a mágnes. Vonz. Aztán az állomásra mentünk, hogy hazautazzunk. Némelyek azt mondták, hogy csalódom. Csak azért látom, hogy Krisztus mozgatja szemeit, mivel nagyon szeretem Őt nézni.

De ez nem áll. Mert akkor első nap is kellett volna látnom, hiszen úgy vágyódtam utána.

A hitetlenek azt mondják, hogy a fény műve. Ha az volna, mindenkinek kellene látnia.”

Gijón, 1919. szeptember.

Kuba püspökének körlevele: „Augusztus 27-én Limpiasba utaztam. Éppen fél 12 óra volt, mikor a templom bejáratához értem. Gyöngye egészségemet a hosszú út úgy megviselte, hogy rosszul éreztem magamat. Ugyanebben az időben érkezett Mena-ból egy csoport zarándok s így abban a szerencsében részesültem, hogy a zarándokok szentmiséjén jelen lehettem. A szentélyben, az evangélium oldalán, egy térdeplőre térdeltem, s ily helyzetben maradtam egész az evangéliumig. Majd ezután ülve hallgattam végig a szentbeszédet, melyet egy pap Krisztusról tartott. Utána újból letérdeltem.

Krisztus nagyobb dicsőségére azonban valamit be kell vallanom, ami ugyan megalázó reám nézve, de Krisztus iránt való szeretetből szívesen meghozom ezt az áldozatot. A fáradtság, melyet tagjaimban éreztem s a szent hely csöndje, ha nem is altatott el egészen, mégis olyan helyzetbe hozott, aminőben Jézus az Olajfák hegyén, imádsága után másodízben az apostolokat találta: Erant enim oculi eorum gravati. (Az ő szemeik ugyanis megnehezültek.) – – – – – Félálomból a tömegből jövő, jól hallható két kiáltás zavart fel. Most folytattam a megfeszített Üdvözítő fölött való elmélkedésemet. Az Úrfelmutatás után fejemet felemeltem – – – – – ekkor világosan láttam, mint nyitotta ki Krisztus száját s mint csukta be. Lassan csukta be, de annál gyorsabban nyitotta ki. Ugyanígy cselekedett délután, mikor tíz percig, sőt több ideig egyedül láttam e csodát. Ismét csak észleltem, hogy a száj igen lassan csukódik le – – – – – A száj mozgása semmi hatással sem volt reám. Voltaképpen nem is hittem, amit láttam. Majd nemsokára ismét Krisztusra tekintettem. Ekkor tisztán láttam, mint mozog a fej az egyik oldalról a másikra. Ez a mozgás lassan ment végbe s úgy tűnt fel, mintha a fej hátsó része meg lett volna erősítve. Az arca a halálaggodalom s a legnagyobb fájdalom kifejezése ült. Olyan, mint a haldoklóé, aki lelkét leheli ki. E pillanatban feltűnt nekem a fej és arc szép alkotása, melyet a templomba léptemkor nem vettem észre. De ez a látvány sem hatott reám.

Az áldozás után ismét Krisztusra néztem s felajánlottam neki egyházmegyémet. Majd figyeltem őt, mint előbb, de nagyobb összeszedettséggel. Ekkor láttam, mint mozdulnak a szemek egyik oldalról a másikra. Első pillanatra a szívem összeszorult. Alig tudtam lélegzeni. Igen hevesen dobogott. Idegeimet izgalom fogta el, úgy hogy sokáig csaknem önkívületi állapotban voltam ... Délután ismét észleltem, mint nyílnak fel s zárulnak le Krisztus ajkai ... Ezt láttam én, s ha élnem szabad a Szentírás szavaival, Szent Jánossal azt mondom: Aki látta, tanúságot tesz róla és az ő tanúsága igaz; és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. (Jn 19,35)

D. Nicolas Pintado, kórházi radiológus (Santander), jeles orvosprofesszor nyilatkozata:
 „Vannak, akik azt mondják, hogy semmit sem láttam, pedig többször voltam ott. Ez ugyan igaz, de azért nem kételkedem, mert 6-án teljesedett kívánságom. Világosan láttam a csodás jelenséget, mely nem optikai csalódás, nem szuggesztió vagy autósuggesztió, amint sokan mondják, s amit velem el akarnak hitetni. Nagyon jól tudom én, mi a szuggesztió vagy autósuggesztió, hiszen dr. Sanchez Herrero alatt a valladolidi orvosi fakultáson társaimmal: a híres dr. Vicente Quintana, Floy Durrafi, aki ma Valladolidban elsőrangú szaktekintély, Alvaro Lanuza, most astilleroi és Emilio Gutiérrez, jelenleg santanderi orvosokkal együtt tanulmányoztam a hipnotizmust. – – – – – Azon a napon, melyről szólok, körülbelül 10 órakor a feleségemmel a templomba mentünk, hogy szentmisét hallgassunk és a szentáldozáshoz járuljunk, mielőtt még a másik mise megkezdődne, melyen szintén jelen voltunk. Semmit sem láttam. Mikor azonban az átváltoztatás kezdetét vette, egész tisztán kivehettem, hogy Krisztus fejét lehajtja s az átváltoztatás végével ismét felemeli, mialatt szemeit többször majd jobbra, majd balfelé fordította. Meghatottságomat ecsetelni nem tudom. Leírhatatlan. Ezután sűrű felhő takarta el a szent arcot; majd rendkívüli fényben

tündöklött, s ekkor a mellkas görcsös összehúzódását, zihálását, mely borzasztó halálküzdelem jele, figyelhettem meg.

Megesküdhetem, hogy azon idő alatt, mióta a Szent Rafael kórházban működöm, jöllehet sok haldokló mellett álltam, soha hasonló haláltusát nem láttam.”

Incio Valentin 1919. szept. 15-én ismét meglátogatta Limpias. Erről az újáról így ír: „Ma a jelenségek d. u. 5 óra 45 perckor kezdődtek. Épp egy órával előbb érkezett meg a riobambai püspök Ecuadorból. A keresztutat végezték. Az ájtatosság végén a püspök úr a csodás események fölött, melyek a Christo de la Agoniáról nevezett feszületen előfordulnak, lelkes beszédet tartott. Beszéde a nagyszámú hallgatóságot igen megindította. Nemsokára megérkezett a huescai püspök is, Fray Zacarias Martinez. Utána az öt szent seb tiszteletére kezdtek imádkozni. Én ezalatt egész tisztán láttam, hogy Krisztus szelíd tekintettel nézett a püspökre... azután ismét égre emelte szemeit. Majd különböző irányba pillantott, néha a püspökre, néha a sekrestye felé, mely balra fekszik, majd a népre, aztán reánk, kik a szentélyben foglaltunk helyet. Ezek az utolsó tekintetek azonban mindnyájunknak szóltak. Különösen feltűnt nekem s nagyon meghatott, mikor láttam az egyrészt szomorú, másrészt végtelen szelíd szemeket, melyek bennünket néztek. Jézus arcán a legnagyobb fájdalom. Szíve minden keserűségének, vigasztalatlanságának és aggódásának hű kifejezése.

Kezdetben semmit sem árultam el. Hallgattam. Sokáig azonban nem bírtam. S mint én, a többiek is hangosan mondogatták, amit láttak. Mindennek valóságáról egész határozottan meg voltak győződve. Egyszerre csak valamennyien, akár látták, akár nem: a püspökök, a papok és a nép – csaknem tömve volt a templom – elkezdtünk énekelni: Parce Domine, parce populo tuo. (Kegyelmezz Uram, kegyelmezz a te népednek,) Utána fennhangon, felváltva ezzel a bűnbánati énekkel, kétszer imádkoztuk a Hiszekegyet.

Megható pillanat volt. A csoda még mindig tartott. A legkülönbözőbb állású egyének látták. Többek közt egy santanderi lelkész, kinek azonnal el kellett utaznia, de megígérte, hogy a jelentést beküldi; egy velencei pap, D. Paulino Girbé, San Nicolás-i vikárius, egy bilbaói úrinő, Da Maria Ruiz, a truebai színház pénztárosnője, ki előbb nem akarta elhinni a csodás jelenséget és leánya Franzisca Dabouza, aki szintén kijelentette, hogy látta a csodát.

E jelentésemet ugyanazokkal a szavakkal zárom, melyeket aug. 4-iki tudósításom alá jegyeztem: Vajha eme sorok Isten nagyobb dicsőségére szolgálnának.

1921. szeptember 15–16-án Rubio Martinez József, La Baneza vicarius, 4 1/2 napi gyalogolással zárandokol el Limpiasba, 260 km-nyi messzeségből, tehát ugyancsak kimerülten. Már negyedszer járult a Kereszt elé, éppen búcsút veendő, midőn végre teljesül vágya: látja végig, Krisztus végső vonaglását, egészen a kimúlásig.

1921. október 14-én jó 200 idegen volt együtt Limpias templomában. Egyszerre majdnem valamennyien együtt látták a csodás jelenést, Krisztus agonizálását. Köztük egy gyárigazgató, sok gyári munkás, egy hitetlen is; csak 21 nem látott semmit.

1922. májusában 520 schweizi zárandok közül szintén többen látták az élő Krisztust: amint végigszenvedte a halált.

1922. május 16-án Schreiber a földművelésügyi minisztériumból érkezett Limpiasba. Minden várakozása ellenére is sokat látott, az egész meghalást. Igen részletesen írja le mindazt, amit látott.

1922. szeptember 16-án Bertrand Péter, a Jézus Szentséges Szíve Rendnek általános titkára, részesült ebben a kegyelemben. Úgy látta a jelenséget, mint mások.

1923. május 22-én Haelst, törvényszéki bíró látta ugyanezen jelenetet, miről szintén beszámol.

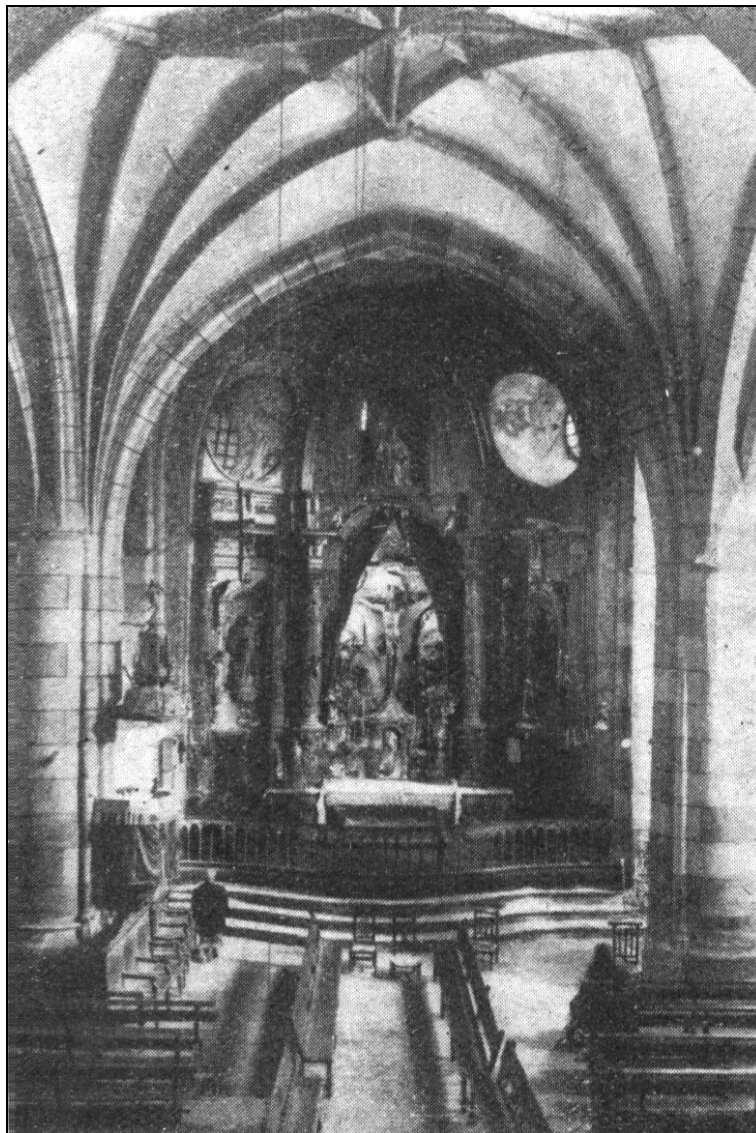
1923. május 31-én Bonaert bárónénak jelenik meg az agonizáló Krisztus.

1923. augusztus 11-én Eischen, bruxell-i kereskedő is leírja látomását.

1924. május 24-én, midőn a Compostellából jött zarándokok éppen búcsúztak az agonizáló Krisztustól, egyszerre 40 hívő látja egészen határozottan, amint Krisztus feléjük emeli áldólag jobb kezét.

1924. július 8-án Hilbert jogász írja le hatásosan mindazt, amit látott. Ugyanakkor Van Buyten Gyula (Merxem-les-Anvers-ből) nyilatkozik hasonlóan.

1924. augusztus 14-én Eyskens collegiumi tanár (Malines-ből) látja ugyanazt, úgy, hogy a Megváltó fejét haldoklóan lehajtja, egész testében kinteljesen remeg, arcán halálra váltan.

Limpias – A főoltár

Gyógyulások

Vicente Rodriguez Miranda, Castro-Urdialesben a St. Maria templom lelkésze 67 éves. Orvosa José Noveda del Campo, így ír 1919. szept. 26-án a „Diario Montanes” című lapban:

Múlt vasárnap, e hó 21-én, sürgősen hívtak föl, D. Vicente Rodriguez úrhoz. A jelentés, melyet reggel 7 fél órakor kaptam, előadta, hogy a plébánia-templom sekrestyéjében volt és bénulás érte. Gyorsan odasiettem. Félig meghajolva egy padban ült. D. Cézár de Haro volt mellette. Baloldali bénulás érte. Karja és lába teljesen érzéketlen volt. Mozgatni sem tudta. Arcát is szél ütötte. Szája jobbfelé húzódott, s azért nehezen tudott beszélni. Értelme tiszta. Csak a hűdés után érte őt könnyebb eszméleten kívüli állapot.

Mi előzte meg ezt az állapotot? Aznap reggel, mint mindig, igen korán kelt fel. Aztán a San José y San Francisco-templomban gyóntatott, majd a plébános társaságában a plébánia-templomba ment. Itt is gyóntatni akart. A gyóntatószék előtt volt egy pad. Előbb ide ült be s az Úr Jézus öt szent sebéről kezdett elmélkedni. Nemsokára beállott a szélhűdés. Néhány hívő észrevette a szerencsétlenséget. Jelentést tettek D. Cézárnak s a beteget a sekrestyébe vitték. Előző éjjel jól aludt, csak baloldala fázott kissé. Alvás közben, mint rendesen, jobb oldalon feküdt. Hazavittem. Ágyba fektettem. Hashajtót rendeltem s néhány könnyebb bedörzsölést.

Nem csoda, hogy D. Vicente, szilárd katolikus meggyőződésű ember ez alkalommal, mikor azt hitte, hogy végét járja, ájtatos imában Istenre tekintett. Elmondta nekem, hogy a Santo Christo de Limpias egy képét vagy fotográfiáját vette elő s érzéketlen kezére s oldalára helyezte s bánatos lélekkel meghatottságában így szólt: Óh Istenem 40 éve naponként elmélkedem szent sebeid és szent Anyád és az én Anyám fájdalmai fölött s az egész idő alatt egy egész szent olvasót (15 tized) imádkoztam. „Emlékezzél meg Uram, hogy szolgád vagyok.” Még egyéb röpimákat is imádkozott, mint: „Ne hagyj el vénségemre, óh Uram. Mindazonáltal ne az én akaratom, hanem a tied legyen.” Ezután 5–10 percre elaludt. Mikor felébredt, teljesen egészséges volt. A kar, a láb, az arc bénasága egészen megszűnt. Délután, mikor meglátogattam, a beteg teljes, rendkívüli módon való meggyógyulását állapíthattam meg. 49 évi szakadatlan orvosi gyakorlatom alatt a szélhűdés igen sok jelenségével találkoztam. De soha sem tapasztaltam, hogy egy féloldali hűdés, mely valószínűleg agyvérömlésből keletkezett, vagy más hűdés is, ily hirtelen elmúljon, Tudom jól, hogy vannak gyógyítható és gyógyíthatatlan hűdések, melyeket e rövid értekezésben, melyet a nyilvánosságnak szánok, nem lehet részleteznem. Amit bizonyíthatok, csak az, hogy soha eddig a szélhűdés ily gyors gyógyulásáról nem hallottam, se nem olvastam, sem magam nem figyeltem meg. Baloldali szélhűdésnek, mely agyvérömlés következménye, ily gyors, 5 percnyi alvás alatt nyom nélkül való elmúlása, egy véredényelmeszesedésben szenvedő egyénnél, csodával határos, s mindenkit meglep. Természetfölötti hatalom jöhet csak számításba, amely rendelkezik a természet minden erejével s eszközével a csoda művelésére, mely mai napig az emberi tudomány előtt lehetetlen.

D. José Naveda.

„El Diario Montanes” 1919. okt. 12-én még más eseményről is tudósít.

Az éjjeli Szentségimádásról nevezett társulat tagjai közt, kik Limpiasban ünnepélyes Szentségimádást akartak tartani, valamennyi résztvevő részvétét vontta magára egy pap, ki az iruni zászlót vitte. Látni lehetett, mily nagy fáradsággal megy fel a rucobai magaslatra. Nem titkolhatta el, hogy egyik lába béna. Egyik hivatalnokunkra igen nagy hatással volt a

főtisztelendő úr látása ... Egy napon kora reggel beállított a nyomdába s megrendelte az újságot. A hivatalnoknak feltűnt ismerős volta, és megszólította: „Úgy hasonlít Ön, főtisztelendő úr, kedves testvérehez, aki iruni plébános.” Erre a főtisztelendő úr mosolyogva válaszolt: „Nem, ami feltűnik Önnek, az, hogy nem sántítok, mint legutoljára, mikor ön Irunban látott. – Nem, uram, először s utoljára fordult elő Limpiasban.” Azután elmesélte, hogy Limpiasban, jóllehet látta a csodát, nem gyógyult meg. Végre egy novénát kezdett. „Ennek a végén csak úgy éreztem magamat, mint előbb. De képzelje, mi történt másnap. Mikor másnap az ágyból felkelek, észreveszem, hogy pompásan tudok járni. Semmi fájdalmat sem éreztem, pedig azelőtt mennyit kínlódtam ...”

A főtisztelendő úr neve D. Francisco Aguirre. Guipuzcoában jól ismerik.

D. Florencio Ahumada, broanoi plébános (burgosi egyházmegye) hosszú idő óta egyik lábára béna volt. Gyógyulását az „El Diario Montanes” 1919. okt. 12-én így írja le:

A tömeg, mely ama oltár körül állott, hol a broanoi plébános mondta a szentmisét, részvételt volt iránta. Térdet ugyanis nem tudott hajtani, s ehelyett az oltár előtt mélyen meghajolt. Mikor a középről a misekönyvhöz kellett mennie, az oltárba kapaszkodott.

A hívők, kiknek feltűnt nehézkes mozgása a szentmise végzésénél, az Úrfelmutatásnál észrevették, hogy már szabadabban mozog, sőt még térdet is hajt. Mikor a mise végén a három Üdvözlég Mária-t imádkozzák, letérdelt a főtisztelendő úr. Erre előbb képtelen volt. Imádság után a sekrestyébe sietett. Itt megható jelenet játszódott le.

A főtisztelendő úr levetette a miseruhát. Majd fel s alá járt a sekrestyében. Néha megszakította lépteit s ekkor erősen dobbantott a lábával, mely előbb merev volt. Azt hitte először, hogy csak álmodik. Mikor gyógyulásáról meggyőződött, a szentélybe ment, s a Krisztus-szobor előtt letérdelt. És ott hosszú-hosszú ideig imádkozott hálából a S. Christo de la Agonia előtt, s könnyek, forró könnyek peregtek le arcán ...

Az első galíciai (Spanyolország) zarándoklat, mely tegnap jött vissza Santanderből, igen kedvező körülmények között pontos megfigyeléseket tehetett a limpiai Krisztus csodái felett. 250-nél többen látták az II Santo Christo nagy fájdalmának megnyilvánulását. Megható megtérésnek is tanúi voltak. Némelyek hitetlensége, mások közömbössége a csodákkal szemben, melyek Limpiasban naponkint megismétlődnek, alkalmat nyújtanak arra, hogy nyilvánosságra hozzam mindazt, amit feleségem és gyermekeim láttak.

Körülbelül 500-an voltunk a templomban. Gyermekeim egyszer csak azt mondják édes mamájuknak, hogy Krisztust mosolyogni látják. Feleségem semmit sem látott. De a gyermekek nem tágítottak... Nemsokára ő is látja, hogy Krisztus fejét mozgatja. Nagyon figyelt. Azt hitte, hogy talán szeme káprázik. Szuggesztió áldozata nem akart lenni. Megkérdezte tehát a gyermekeket, mit látnak. Mindkettő az Üdvözítőre néz s egyszerre azt feleli: „Fejét egyik oldalról a másikra mozgatja.” ... Késő délután, sok férfi és nő, közösen elimádkoztuk a szentolvasót. Alig fejeztük be, mikor megszólít nyolcéves leányom, Rosa Maria. Az imádság alatt látta, hogy az Üdvözítő szemeit, majd fejét mozgatta; száját kinyitotta s ismét lecsukta. Mi egészen meglepődtünk.

Az egyik úrnő azok balgaságát hozta fel, akik mindent szuggesztióval akarnak megmagyarázni. A jelen esetben a gyanakvás lehetetlen volt. Hiszen gyermekem oly fiatal volt s oly naivul adott elő mindent. Mégis próbára akartuk tenni. Azért néhány jelenlévővel összebeszéltem. Mondtuk a gyermeknek: „Most nézz az Üdvözítőre, éppen mozog.” Aztán

fennhangon kijelentettük, hogy mi is látjuk. A gyermek felnéz, majd felénk fordítja fejét s így szól: „Most én semmit sem látok”.

Sarria (Lugo), 1919. okt. 26.

El Marques de Ugena.

Megtérések

Glázer Károly 26 éves bilbaói kereskedő kíváncsiságból csatlakozott az egyik limpiasi zarándoklathoz. De semmit sem látott. Elkedvetlenedett. Végre azonban másodszor is ellátogatott Limpiasba. Először átlapozgatta a sekrestyében a tanúkönyvet. Utána a templomba ment s figyelte a csodás feszületet. Hirtelen elsápad. Térdrehull. Látja a csodát ... Meghatva tér vissza Bilbaóba. Itt keresi az egyik jezsuitapátert, aki német s valamikor őt oktatta a katolikus hit igazságaira. De akkor nagy elfoglaltságára hivatkozva, abbahagyta a hittan tanulását. A páter már nem volt ott. Ekkor felkereste D. Doming Abona S. Vicente-i plébánost, ki a német nyelvet tökéletesen beszéli. Megtanulja a katolikus hit elemeit, s visszatér a katolikus egyházba. A katolikus egyházba a limpiasi templomban, a limpiasi plébános, D. Eduardo Migueli veszi fel 1919. december 31-én. Viselkedése oly szerény s áhítata oly nagy volt, hogy az egész templom épült rajta.

„Nemrégén egy úrnő vezetése alatt Santanderből 18–20 varrónő jött Limpiasba. Pap nem kísérte őket. Egész úton csak dévajkodtak. A jámborságnak semmi nyoma. Limpias útjukat csak szórakozásnak tekintették. Azt hitték, hogy a csoda látása majd kielégíti kíváncsiságukat. S így lesz miről fecsegniük társnőikkel. Annyira mentek könnyelműségükben és felfuvalkodottságukban, hogy a faluban verklit kerestek. A templom előtt akarták felállítani... Jó lesz majd ebéd utánra a tánchoz. De az Üdvözítő másképp tervezte ... Alig mentek be a templomba, máris megváltoztak. S mikor a csoda megtörtént, elég volt Krisztusnak egy pillantása, s tizennégyen csaknem eszméletlenül a szentély hideg lépcsőzetén kerültek el. Mit láttak ők Jézus tekintetében, hogy ily gyorsan megváltoztak? Alig jöttek magukhoz, mikor megindulva, könnyes szemekkel s nagy fájdalommal elkezdtek irgalomért esedezni: „Uram, többet nem akarunk vétkezni! Eddig nem ismertünk Téged! ...” Egész nap a templomban maradtak. Alig akartak távozni. Nehéz szívvel indultak haza ...”

Fényképfelvételek

„Nemrég – a nyár elején – tudomásunkra jutott egy eset, mely a csodás jelenségnek, melyet a Santo Christo de la Agonia-nak tulajdonítanak, valódiságáról újabb bizonyítékot szolgáltat. A fényképek közül, melyek a szent feszületről készültek, egyről ebben a városban van tudomásunk. Ez éppen akkor készült, mikor a hívek közül többen fennhangon jelezték, hogy látják a változásokat. Nagy volt a fényképész meglepetése, mikor a képet előhívta. Látja ugyanis, hogy a Megfeszített arcát éppen ellenkező oldalra fordítja, mint mikor a gépet beállította s mint ahogy más fotográfiák ábrázolják. Tudja mindenki, hogy ez az eset annakidején úgy a hivatásos, mint műkedvelő fényképészek között nagy feltűnést keltett. Ezenfelül vannak többen, kik a különböző fényképeken jelentős változásokat figyeltek meg ... Ezt a változást a gép vette fel, miután a lencse hitelességéről kétség nem merülhetett fel ... Nem okozta gép mozgása. Hiszen miért nem változott meg a Fájdalmas Anya és Szent János arca is? ...

*

Egy tekintélyes úrinő a város híres fényképészét, D. Lacalle-t fölkérte, hogy a Megfeszítettéről igen pontos felvételt készítsen. S kérte, hogy a felvételt éjjel végezze, mikor senki sem zavarja. A fényképész a szükséges engedélyt megkapva, éjjel 2 órakor két felvételt vett fel egymás után. Érdekes, mikor a képet kidolgozta, az egyik és másik között változást észlelt. Az arc helyzete nem változott; de annál inkább a szemek és a száj. (Megjegyzendő, a fény teljesen egyenlő volt s a gép sem mozdult el.) Az egyik képen más irányba fordultak a szemek, mint a másikon s a száj is jobban felnyílott, az ajkak meg egészen görcsösen húzódtak szét, amint mások is gyakran észlelték. Mi még éjjel egy tekintélyes santanderi jezsuitával megvizsgáltuk a különbségeket és csodálkoztunk, és megmagyarázni iparkodtunk. Tegnap, és pedig napfény mellett ismét vizsgálat tárgyává tettünk két ilyen képet, melyek még jobban tüntetik fel a változást. Ezek a Santo Christo csodás jelenségeinek újabb bizonyítékai ...

Már évek múltak el az első jelenség (1919) óta. És még mindig nincs határozott tény arra nézve, vajon valóban megjelenik-e ott az agonizáló Krisztus egyes kiváltságosoknak vagy esetleg csak képzelődése az egyeseknek. Tehát még nem állíthatjuk ugyan határozottan, hogy ez tény; mert még nincsenek föltétlenül elfogadandó bizonyítékaink mellette. De viszont még kevésbé állíthatnók azt, hogy az csak képzelődés; mert ez ellen meg annyi és oly bizonyítékaink vannak, hogy ellenkezőleg, kell hinnünk. Az ui. már eddig is bizonyítható, hogy az a sok és sokféle tanú, kik esküszzerűen erősítgetik látomásaikat, nem lehet pusztán képzelődő.

Csalódásról sem lehet szó. Mert csalódhatnak egyszerű, tanulatlan, könnyen hívő, akár beteges lelkületű egyének, – de mindazon kiváltságosak, leginkább műveltek, nehezen hívők, egyáltalán nem beteges lelkületűek, kik ott valamennyien ugyanazt és ugyanúgy látták Jézus Krisztus agonizálását, nem lehetnek csalódás áldozatai ezren és ezren.

Nem marad más lehetőség, mint elfogadni, legalább is lehetőnek, sőt valószínűnek tartani azt a véleményt, hogy Limpias Krisztusa valóban és tényleg jelez valami különösét egyes embereknek. Valami van készülőben, habár még nem látjuk világosan, hogy mi.

A katolikus egyház is csak figyeli az eseményeket, de még nem nyilatkozott, se igenlőleg, se tagadólag. Az az álláspontja, hogy meg kell várni, míg Isten végül határozottan is meg fog nyilatkozni. Mert az Ő útjai kifürkészhetetlenek; nem mindig látjuk és tudjuk azonnal, hogy mit, miért és hogyan művel. Az az egy már is bizonyos, hogy Istennek Limpiasban és Limpiással valami terve van. Ez a terv bizonyosan csak erkölcsi lehet. Vagyis erkölcsileg akar tanítani, javítani, útmutatni, téríteni, menteni, vigasztalni, erősíteni. Van-e már most ily erkölcsi hatás eddig? Csak határozott igennel felelhetünk. Mert Limpiasban az utolsó évek alatt annyi magabaszállás, oly sok megtérés, akkora jobbrafordulások, tehát erkölcsi sikerek mutatkoznak, hogy ezekből világosan kiérezhető Isten terve, szándéka: *Renovare omnia in Christo*: Mindent megújítani Krisztus által. Amint a szentéletű X. Pius pápa is mondotta. Limpiasban sem az a fő, hogy folytonosan ismétlődjék a jelenés minél többeknek, – hanem az, hogy minél többen megújuljanak ott lelkükben erkölcsileg. Az a sokféle jelenés csak a világ figyelmét akarja felhívni Krisztusra; különösen a szenvedő emberiségre akar hatni. Talán arra figyelmezteti a világháború agonizálóit, hogy ő is szenvedett, sőt most is szenved velünk, érettünk, helyettünk. Tehát vigasztal, biztat, példát ad, hogy ne essünk kétségbe, ne csüggedjünk, hanem szenvedjünk vele, érette, mellette. Lelkünk erőit akarja fokozni, hogy testünk szenvedéseit kibírjuk, elviselhessük és túlszárnyalhassuk.

Ha ily szemmel nézzük Limpias eseményeit, úgy könnyebben beláthatjuk annak erkölcsi horderejét, fontosságát és hatását.

Egyben mi is hasonló bizalommal fohászkozhatunk hozzája a távolból is, hogy tekintszen reánk szenvedőkre és nyújtson lelkünkbe, szívünkbe erőt, kitartást, hitet, bizalmat, szenvedéseink elviselhetésére, tehát életünk megkönnyítésére.

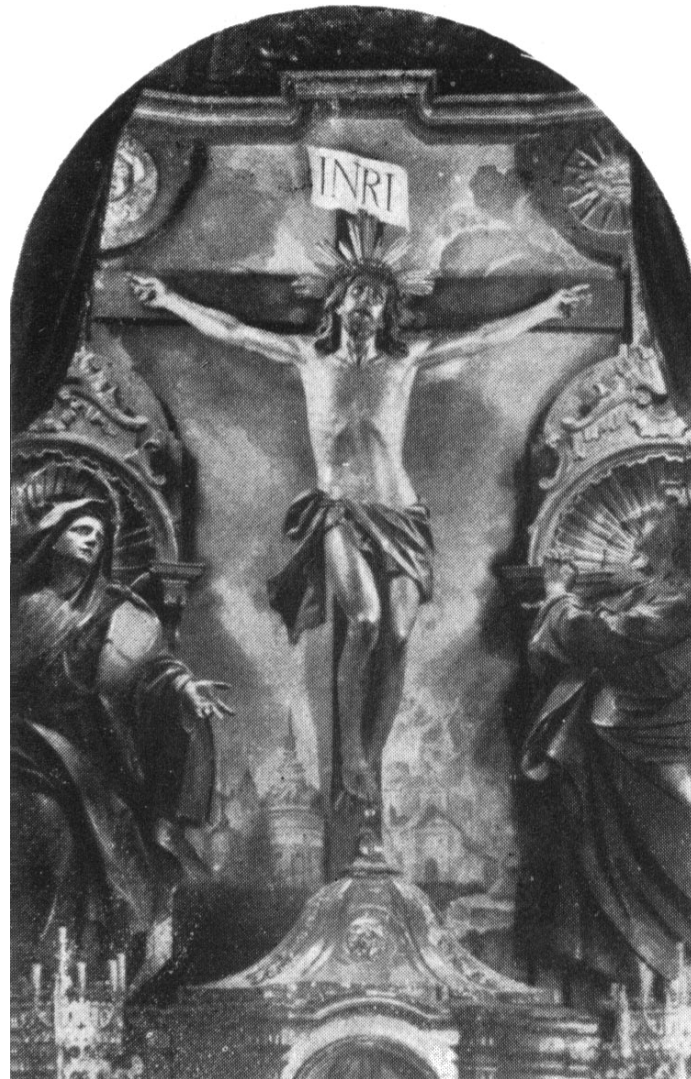
VIII. Orbán pápa rendelete értelmében kijelentem, hogy az itt elmondott csodálatos események mindaddig, hogy azokról az illetékes egyházi főhatóság nem nyilatkozik, csak emberi hitre tartanak igényt. Az egyházi főhatóság ítéletének eleve alávetem magamat.

Tóth János.

Forrásmunkák: *Le Christ de Limpias – A limpiasi csodás feszület.* – Lourdes folyóirat.

Novena – Kilencnapig ájtatosság az agonizáló Krisztus tiszteletére

Szerzője:
Migueli Gonzales Ede
Limpias esperes-plébánosa

Bűnbánat

A bűnbánat lelkünknek azon érzelme, mellyel fájlalva bánjuk és megutáljuk az elkövetett bűnöket, tehát a bűnös gondolatokat, a bűnös szavakat, a bűnös cselekedeteket és a bűnös mulasztásokat, erősen megfogadva és elszántan elhatározva, hogy azokat többé szándékosan elkövetni nem akarjuk.

Az ily bűnbánat lehet: 1. tökéletes, akkor, ha azért bánjuk és utáljuk bűneinket, mert ezek által Istent megkeserítettük (Isten iránti szeretetből fakadt bánat), 2. tökéletlen, akkor, ha csak azért bánjuk elkövetett bűneinket, mert félünk, rettegünk Isten büntetésétől (Isten büntetésétől való félelemből fakadt bánat). Annál (1) a bánat forrása a mi szeretetünk Isten iránt; ennél (2) a mi félelmünk, rettegésünk Isten büntetésétől.

Vegyük például, hogy jobban megértsük, mindjárt Szent Péternek esetét, midőn Krisztusát megtagadta, és a tűz mellől elszaladva ... keservesen sírt. Ugyebár, bizonyára bánatában sírt, fájdalmasan, bűnbánóan. Miért? 1. Talán szégyenelte magát társai előtt. Ha csak ezért sírt, akkor ez csak érzéki sírás volt, egészen emberi, tisztán csak testi sírás, tehát minden erkölcsi érték nélkül. 2. De sírhatott azért is, mert félhetett attól, hogy isteni Megváltója most már bizonyosan elhagyja, megtagadja őt, amit meg is érdemelt, és így az Ő országából, az apostolok köréből kiesek. Ez már jó bánat, de még csak tökéletlen, mert félelemből, önérdékből támadt. 3. Végül sírhatott azért is, mert igazán fájlalta, szíve-lelke mélyéből bánta, hogy isteni Megváltóját, legjobb Mesterét, ily hálátlanul, rútul megbántotta, megkeserítette, holott pedig még pár órával előbb ígérette, fogadta, hogy kész érte vele menni a halálba is. Ennek a megbánásnak már igazán az Isten iránti szeretet volt a forrása. Tehát ez igazán tökéletes bánat.

Így lehet a mi bánatunk, a mi sírásunk is, Szent Péterhez hasonlóan, háromféle: kétféleképpen csak tökéletlen, ha ti. csak érzékiségből, vagy csak félelemből, rettegésből származik, és tökéletes, ha ui. Istenünk iránti szeretetből, illetve hálából fakad.

Nekünk is van okunk keservesen sírni Istenünkkel szemben annyiszor megismételt megtagadás, elárulás okából. Mert Ő nagyobb és több jót tett velünk, mint ahány hajszál fejünket földi. Méltán mondhatjuk egymásnak valamennyien Szent János apostollal: „Szeressük az Istent, mert Ő már előbb szeretett minket!”

„Én örök szeretettel szerettelek téged – mondja az Úr, – ezért vontalak magamhoz, könyörülvén.” (Jer 31,3) Igen, Ő, örök szeretettel, tehát öröktől fogva szeretett minket, gondoskodott rólunk, előteremtve testünknek e földet, lelkünknek a mennyet, lehetőséget adva földi és mennyei boldogságra egyaránt. Mindezt könyörületből tette és adta, mielőtt még mi lettünk volna. – Midőn pedig örök kárhozatba döntött bennünket az első (áteredő) bűn, és ez ösbűnnek folytatásai, a mi saját bűnös állapotunk, akkor ismét már eleve, előre megkönyörült rajtunk, azáltal, hogy elküldötte egyetlen Fiát, ki lőn a mi Megváltónk csodás élete és kinteljes halála árán, vérént ontva, kereszthalált szenvedve érettünk, mielőtt lettünk. Gondoljuk csak meg, hogy mi reánk gondolt Ő, végtelen szereteténél fogva, midőn érettünk és helyettünk, vérrel verejtékezett, midőn megostoroztatott, tövisekkel megkoronáztatott, midőn a nehéz keresztet hordozta, midőn a rettenetes haláltusát a keresztfán háromórai haldoklással megvívta. Gondold meg, jó lélek, hogy Jézus Krisztus az összes képzelhető testi-lelki kínfájdalmakat a legteljesebb mértékben végigszenvedte és kiállotta; szinte annyit és annyira szenvedett, mint az egész emberiség együtt szenvedni bír.

Szeressük Őt, mert Ő már előbb szeretett minket. „... azért vontalak magamhoz téged” legelőször a szent keresztségben, midőn eltöröltem, örökre, áteredő öröklött bűnösségedet, aztán a szentgyónásban valahányszor elengedem saját bűneidet, majd szentségeim erősítő ereje által egész életeden át annyiszor, ahányszor, végül az utolsó kenet szentségében még halálod pillanatában is. Óh, minő hálával tartozunk vele szemben, mindezekért a testi-lelki javakért? Valóban igaz, hogy: Ő már előbb szeretett minket.

Mi mégis mivel fizetünk? Óh, sok hálátlansággal, nagy bűnökkel keserítjük az Ő végtelen jóságát, szeretetét. Megtagadjuk, eláruljuk Őt, mint Szent Péter és Judás tette. Amaz még jó időben megbánta és boldoggá lett, emez kétségbeesett, bánat nélkül, vagy késő bánattal és kárhozat fia lőn.

Kövessük Szent Péterünket ... keservesen sírva, bűnbánó fájdalommal, erős fogadással, tökéletes bánattal, Isten iránti szeretetből.

Hogy pedig bűnbánatunk minél tökéletesebb lehessen, ennek elérésére álljunk meg Krisztus keresztye előtt, tekintsünk föl a megfeszített Megváltóra és elmélkedjünk e 3 kérdés fölött: 1. Ki szenved ama kereszten oly rettenetes kínok között? Nemde maga az Isten Fia, az ég és föld Ura, a mi Megváltónk. 2. Mit szenved Ő? Ugye bár az összes testi-lelki kínokat,

fájdalmakat, kínszenvedéseket, a legteljesebb mértékben, a legmagasabb fokon. 3. Kiért szenved? – A mi bűneinkért, az enyéimért, a tiedért.

Ha mindezt meggondoljuk, úgy mi is szájalomra, könnyekre, bűnbánatra fakadunk, azon erős fogadással, hogy többé bűnbe szándékosan beleegyezni nem akarunk. Így aztán tökéletes lesz bűnbánatunk, Isten iránti szeretetből. Erre Isten is megbocsátja bűneinket és megadja malasztjait az örök boldogságra.

Az ily tökéletes bűnbánat mellett Isten megbocsátja, ha egyébként rendben van lelkünk, összes bűneinket. Ha pedig úgy sem volna halálos bűnünk, ha tehát a kegyelem állapotában vagyunk, habár bocsánatos bűnökben, ezen esetre a tökéletes bánat nagyobbítja bánatunkat, fokozza érdemeinket, kevesbíti kisebb bűneinket, erősíti akaratunkat Isten iránti hitre, reményre és szeretetre.

Első nap

Az Atyának és Fiúnak ...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyújtsd lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjek bűnbánatos szívembe
Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Uram, Jézus Krisztus! Ki azért szállottal le szent Atyánk jobbjáról e földre, hogy szentséges véredet ontsad a mi bűneink bocsánatára: a legmélyebb alázattal kérünk Téged arra a kegyelemre, hogy az utolsó ítélet napján jobbod felől állhassunk és isteni ajkaidról hallhassuk: Jöjjetek, Atyám áldotta! és bírjátok a mennyet! Ki élsz és uralkodol az Atyával és Szentlélekkel egyetemben, mindörökön örökké. Amen!

Vésd szívedbe Jézus utolsó szavait, végrendeletét, a keresztfáról, minden nap:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”
Te is bocsáss meg ellenségeidnek.
2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”
Esedezzel, hogy ezen isteni ígéletben te is részesülhess.
3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
Rebezd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelmem, fájdalom emészt.

5. „Szomjúhozom!”

Te is szomjúhoz az igazságot, Istent.

6. „Beteljesedett!”

Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratodat.

7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”

Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.

Mindegyik után mondd el, e szavakra gondolva: *Mi Atyánk!... Üdvözlégy!... Dicsőség az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek. Miképpen vala kezdetben, úgy most is és mindenkoron! Amen!*

Elmélkedés

Szent Bernát eme szavakkal irányítja figyelmünket Jézus Krisztus szent keresztyére: Vide pendentem! azaz: tekints föl a kereszten függőre! Mit látunk ott?

1. Istennek emberré lett szent Fia úgy függ ottan a legfőbb bírói ítélet alapján kereszthalálra ítélve, két hasonlóan „halálra ítélt gonosz lator között, mint ha Ő volna a legnagyobb gonosztevő, még nagyobb ama kettőnél. Óh, mennyire tévedett a földi igazságszolgáltatás: hamis tanúk alapján kereszthalálra ítéli – magát a mindenható Istent, minden bírói igazságok örök Bíróját. Ezzel szemben: Mily végtelen szeretetet tanúsít az istenien ártatlan Jézus Krisztus, magára vállalva ezen igazságtalan ítéletet, mely pedig igazság szerint csak mi reánk vonatkoztatható és ezáltal helyettünk téve eleget az isteni igazságosságnak, csak hogy kiengesztelhessen bennünket a mi megsértett mennyei Atyánkkal. Ha a Szentek Szentje ily kegyetlen sorsra jutott, ártatlanul, minden bűn nélkül: mi jogon panaszkodhatnánk mi, igazán bűnösök, büntetésre méltók! Vigasztalódjunk: „Ha engem rágalmaztak, titeket is rágalmazni fognak.” Valahányszor rágalom, üldözés, megpróbáltatás ér bennünket, tekintsünk föl Krisztus keresztfájára, aki előbb és többet szenvedett – értünk. Szenvedjünk, tőrjünk tehát mi is – vele.

2. Emberek, kik irtóztok a halál minden nemétől, emeljétek föl szemeiteket a szent Keresztre! És gondoljátok meg, hogy csak e keresztről jöhet minden dicsőség Istennek és minden béke az embernek. Ama Megfeszített nem feküdt puha ágyon, feje alatt nem volt vánkos, testén nem viselt finom ruhát, hanem: a durva keresztfá, a szúrós tövisék homloka körül, a rozsdás vasszegek kezein és lábain, az éles lándzsa szívéen ... íme ezek képezték földi jutalmát isteni jótéteményeinek. Hasonlítsuk csak össze a mi fájdalmainkat, a mi szenvedéseinket, a mi halálunkat az övével: a mi életkeresztünket az ő halálkeresztjével! Nincs tehát okunk, de jogunk se panaszra, kifakadásra, elkeseredésre, még kevésbé kétségbeesésre.

Hiszek egy Istenben ...

Szent János evangélistához: *Mi Atyánk...*

A fájdalmas Szűzhöz: *Üdvözlégy...*

Dicsőség az Atyának ...

Ant. Óh áldott keresztfá, mely méltó valál arra, hogy rajtad függjön az Egek Ura és Királya!

Vers. Imádunk és áldunk téged, Urunk, mert a te szent kereszted által megváltottad e világot!

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Második nap

Az Atyának és Fiúnak...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyújtsd lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjek bűnbánatos szívembe
Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Óh imádott Jézus! ki azokra sem kiáltottál bosszúért az égbe, kik Téged a gyalázat fájára juttattak, hanem jobban fájlalva azok gonoszságát, mint saját kínszenvedéseidet, azzal esdettél le isteni Atyádtól teljes bűnbocsátást számukra, hogy: nem tudják mit cselekesznek: én is esdve kérlek, bocsásd meg bűneimet, engedd el büntetéseimet, hogy mindig ott állhassak isteni Szent Anyád mellett a Szent Kereszt tövében. Amen!

Te is bocsáss meg ellenségeidnek, mondván: Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

Elmélkedés

1. Ha bárkinek végső haláltusáját látjuk, ez meglágyítja ugyebár a legdurvább, legkeményebb szívet is. Haldoklás láttára elfeledünk minden bántalmat és elfojtunk minden bosszúvágyat.

Megváltónk haláltusája a legfájdalmasabb kivétel ez alól. Mert az Ő isteni Szívét még halálában is özönével szaggadták megcsúfolások, rágalmak, gúnyok, gyalázatos sérelmek végig föl a Kálváriáig. Megoldotta sok némáknak nyelvét: de most nem szólal meg egy nyelv sem az Ő védelmére. Visszaadta vakoknak a látást: de most egy szem sem könnyezik érte. Járatta a sántákat: de itt a kereszttel nem találkozunk, ki sietne segítségére. Halottakat támasztott föl: és saját halálakor még ezek sem jönnek vigasztalására. Ő sokakat hányszor és hányszor megsiratott: az Ő halálát senki fia sem siratja meg.

Óh vajon megindítja-e mindez az én szívemet?! Avagy talán nem a hálátlanok oldalán állok én is?!

2. Az ég angyalai azt gondolhatták ezen rettenetes igazságtalanság láttára, hogy Isten igazságossága megvédi szent Fiának becsületét és kimentti Őt gonosz gyilkosai karmaiból. Midőn hallották a Megfeszített ajkairól: Atyám! – azt hitték, hogy az Atya méltó bosszúja lesújt amaz istentelenekre. Ámde a Fiú, a Megfeszített nem ezt kérte, nem igazságot, nem

bosszút, nem segítséget kért, hanem kegyelmet... legádázabb ellenségeinek: Uram! – rebegi haldokolva – bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek! Ennek hallatára és láttára az angyalok elszomorodtak, a fájdalmas Anya és a többi asszonyok fájdalmukban keserű részvétkönyyekre fakadtak. A Megfeszített kérése meghallgatásra talált isteni Atyjánál, aki irgalmasságánál fogva megbocsátott. És a szidalmazók közül sokan annak elismerésével távoztak a Kálváriáról, mintegy mellüket verve és hangoztatva, hogy: Valóban Isten Fia Ő.

Ismételjük meg Jézus Krisztus hét szavait:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”
Te is bocsáss meg ellenségeidnek.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”
Esedezzél, hogy ezen isteni ígéletben te is részesülhess.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
Rebegd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelem, fájdalom emészt.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
5. „Szomjúhozom!”
Te is szomjúhozd az igazságot, Istent.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
6. „Beteljesedett!”
Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratomat.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”
Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Harmadik nap

Az Atyának és Fiúnak...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyűjtsd lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjék bűnbánatos szívembe

Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
 Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
 Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
 Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
 Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
 Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
 Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Mindenható, örök Isten! Ki a legnagyobb bűnösöktől sem tagadod meg irgalmadat, alázatos áhítattal kérek, hogy amint a jobb latrot végtelen kegyelmeddel magadhoz vonzottad, úgy segíts bennünket is tökéletes bűnbánatra és ezáltal juttasd nekünk is azon örök jutalmat, melyet a bűnbánóknak megígértél. Ugyanazon Jézus Krisztus által, ki él és uralkodik mindörökon örökké. Amen!

Atyám! bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!
Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...
 Még ma velem leszel a paradicsomban ...
Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

Elmélkedés

1. Az átkozódók és szidalmazók kara a megfeszített Üdvözítővel szemben visszhangra talált a keresztfá oldalán is. Mert az egyik lator szintén gyalázólag szidalmazta Őt, mondván: Ha Isten fia vagy, szabadítsd meg magadat és bennünket is! És a fájdalmas Isten-Anyá, a szeretett tanítvány, a szentasszonyok kegyetlen kinszenvedéseik végső kimerülésében nem bírtak segítségére sietni a Megfeszítettnek, kinek véres verejtéke egyesült az ő könnyeikkel. Habár, viszont vigaszul szolgálhatott, a haláltusa utolsó vigaszául, mit a jobb lator mondott bűnbánóan: A mi bűnhődésünk jogos, ámde Ő, – Jézus Krisztusra tekintve – ugyan mit vétett?

Ez igazán tökéletes bűnbánatot tanúsított, eme szavakban: Emlékezzél meg rólam, ha már a te országodban leszel! Mily őszinte bűnvallomás, mennyire nemes beismerés ez, mi a gonosztevőt valóban szentté avatta föl!

2. Mialatt a szidalmazók durva káromlásokkal keserítik az ártatlan bárányt, azalatt a megtért jobb lator, Krisztusnak méltó társa a keresztfán, íme boldog meghallgatásra talál. Mert benne valóban beteljesült az Úr szava: *Inclina aurem tuam in precem meam*: Hallgasd meg, Uram! az én kérelmemet! Őt igazán meghallgatta és istenien megjutalmazta eme szavakkal: Még ma velem leszel a paradicsomban!

Add Uram, hogy én is ily őszintén és bűnbánóan gyónhassam meg bűneimet! Add, hogy én is ennyire önmegadással viseljem szenvedéseimet, melyeket büntetésül reám mérsz! Add, hogy én is ily nyíltan valljam be bűneimet! Hogy ezáltal irgalmasan meghallgassad az én kérelmeimet!

Ismételjük meg Jézus Krisztus hét szavait:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”
 Te is bocsáss meg ellenségeidnek.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”
Esedezzél, hogy ezen isteni ígéletben te is részesülhess.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
Rebegd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelem, fájdalom emészt.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
5. „Szomjúhozom!”
Te is szomjúhozod az igazságot, Istent.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
6. „Beteljesedett!”
Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratomat.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”
Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Negyedik nap

Az Atyának és Fiúnak...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyújtsd lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjék bűnbánatos szívembe
Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Édes Jézusom! Ha már szent Keresztedről nekünk adtad Szent János útján isteni szent Anyádat: engedd, kérünk, hogy ezen végtelen kegyelmedet méltóan megbecsülve, Őt kellőképpen megbecsüljük, minden bizalmunkat beléje helyezzük, egész életünket példája után irányítsuk, végül elnyerhessünk Téged, az ő méhének áldott gyümölcsét. Ki élsz és uralkodol mindörökön örökké. Amen!

Ismételd meg Jézus első és második szavát:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”

Te is bocsáss meg ellenségeidnek.

Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”

Esedezzél, hogy ezen isteni ígéretben te is részesülhess.

Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Utána rebegd el mélységes szívvel: Íme, a te fiad! – Íme, a te anyád!

Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Elmélkedés

1. Jézus végrendeletet tett. Miről? Hisz' a kereszt, a szegek, a töviskorona, mint az ő büntetésének eszközei, az emberi igazságszolgáltatásai: a kereszten neki saját tulajdona nincs. Pedig a mennyei Atya azt mondta, hogy neki adja örökségül a föld összes nemzeteit. Tehát király Ő, habár tövisekkel megkoronázva, bíbor palástba öltöztetve úgy, hogy saját vére elborítá egész testét; trónusa is van: a durva kereszt. Ámde, mint mondtuk, mindezek fölött nincs rendelkezési joga. Alattvalói sincsenek még; majd csak később lesznek. Tanítványai meg elhagyták Őt. És Ő mégis tovább szeret mindenkit, azokat is, kik Őt meg nem ismerték, vagy káromolták. Ezen szeretete jeléül végrendeletileg hagyja az összes emberekre saját édes Anyját: Íme, a te Anyád!

2. Nem elegendő az, hogy Jézus Krisztus nekünk adta anyánkként saját Anyját.

Szükséges, hogy a gyermekek is elismerjék Őt édesanyjuknak. Ezért monda: Íme, a te fiad!

Mily végtelen örökség ez! De, vajon, mi méltó örökösök vagyunk-e rá?! Mi talán: igen; mi, kik már az Ő követői vagyunk, vagy kik a jövőben szavaira hallgatnak és parancsait követni fogják. De, vajon lehetnek-e örökösök azok, kik Téged, Isten, el nem ismernek, sőt ellened támadnak, szentséges nevedet káromolják, intézményeidet gáncsolják!?

Óh, mennyire megértette Ő, hogy az igazaknak is szükségük van édesanyára, ki őket kívánságaikban támogassa, ellenségeikkel szemben megvédelmezze, a boldogság kikötőjébe, mint tengeri csillag, bevezesse. De mennyivel inkább van szükségük szerető édesanyára a szegény bűnösöknek, kik elől Isten igazságos büntetése elzárja az örök boldogságot, mert imáik nem méltók meghallgatásra, nem érdemszerzők Istennél.

Ezért adta nekünk saját édes Anyját és ezért tett bennünket ennek gyermekeivé; hogy ennek alapján mi bármikor menekülhessünk anyai szárnyai alá, Ő pedig mint Isten Anyja, kitarhassa karjait felénk és keblére ölelhessen minden bűnöst, ha bűneiket megbánják és javulást ígérenek.

Óh, a mi isteni Megváltónk, ki megváltásunkat a keresztfán lehetővé tette, könnyebben és biztosabban fogad vissza bennünket, ha szentséges Anyja is könnyörög érettünk!

Ismételjük meg Jézus Krisztus hét szavait:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”

Te is bocsáss meg ellenségeidnek.

Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”

Esedezzél, hogy ezen isteni ígéretben te is részesülhess.

Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
Rebegd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelem, fájdalom emészt.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
5. „Szomjúhozom!”
Te is szomjúhoz az igazságot, Istent.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
6. „Beteljesedett!”
Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratodat.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”
Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Ötödik nap

Az Atyának és Fiúnak ...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyűjtsd lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjék bűnbánatos szívembe
Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Imádandó Jézus! esedezve kérünk, a keresztfán elszenvedett elhagyatottságodra, melyből mennyei Atyánkhoz kiáltottál föl, ne engedd, hogy elszakadjunk bűneink elkövetése által, hanem inkább segíts, hogy veled együtt boldogok lehessünk az örök életben. Ugyanazon Urunk Jézus Krisztus által, ki az Atyával és Szentlélekkel él és uralkodik mindörökön örökké. Amen!

Ismételjük meg Jézus Krisztus 3-ik és a többi szavait:

3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
 Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
Mi Atyánk... Üdvözlégy ... Dicsőség... Hiszek egy Istenben ...
4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
 Rebezd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelem, fájdalom emészt.
Mi Atyánk... Üdvözlégy ... Dicsőség... Hiszek egy Istenben ...
5. „Szomjúhozom!”
 Te is szomjúhozod az igazságot, Istent.
Mi Atyánk... Üdvözlégy ... Dicsőség... Hiszek egy Istenben ...
6. „Beteljesedett!”
 Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratomat.
Mi Atyánk... Üdvözlégy ... Dicsőség... Hiszek egy Istenben ...
7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”
 Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.

Elmélkedés

1. Istennek fönsége, dicsősége valóban végtelen, annyira, hogy tekintete végtelenül boldogokká teszi az igazakat. És mégis, íme, Jézus Krisztus, habár lényegileg ugyanegy az Istennel, mennyire szenved! Hisz oly fájdalmas hangon sóhajt föl a mennybe keserű könnyeket ontva: Én Istenem, én Istenem! – miért hagytál el engem?! Mintha keseregve panasznál: Oh, hát már nem vagyok a te szerelmetes fiad, kiben neked valaha minden kedved telt! Én mindig azt hittem, hogy Te meghallgatod az én imáimat. Most pedig, miként a nagy próféta is mondja: Nagy haraggal elhagysz engem! ...

És a mennyei Atya mintha egészen elhagyta volna szent Fiát. Még angyalát sem küldi vigasztalására és megerősítésére, miként pedig elküldötte az Olajfák kertjébe.

Bizonyára ezt a végtelen áldozatot kellett az ártatlan Báránynak meghoznia a mi bűneinkért a felséges Istennek, hogy ez által engesztelje meg mennyei Atyánkat, nehogy elkárhoztasson bennünket örökre.

2. Mi, bűnösök, hányszor és hányszor bántjuk meg Istenünket anélkül, hogy megaláznánk magunkat előtte, kesergő panaszokkal ellene, mintha nem volnánk méltók ily büntetésekre és megpróbáltatásokra. Nem akarjuk teljesíteni Isten akarátát; de azért azt kívánnánk tőle, hogy ennek dacára is teljesítse vágyainkat. Pedig ha ezt a Fiú Istent is elhagyjuk, ki mindig csak az Atya akarátát teljesíti, még utolsó haláltusájában is, melyet érettünk szenvedett el, – vajon ki más menthetne meg bennünket?!

Óh, édes Jézusom! – én csak benned bízom. Kegyeletes érzelmekkel elmélkedem végső teljes elhagyatottságod fölött, csakhogy ne hagyj el engem sem életem utolsó órájában!

Ismételjük meg Jézus Krisztus hét szavait:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”
 Te is bocsáss meg ellenségeidnek.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”
 Esedezzel, hogy ezen isteni ígéletben te is részesülhess.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
 Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
Rebegd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrellem, fájdalom emészt.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
5. „Szomjúhozom!”
Te is szomjúhozd az igazságot, Istent.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
6. „Beteljesedett!”
Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratomat.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”
Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Hatodik nap

Az Atyának és Fiúnak...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyújtsd lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjék bűnbánatos szívembe
Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Mély alázattal kérünk Téged, isteni Megváltónk! égető szomjúságodra, melyet a keresztfán irántunk való szeretetből szenvedtél, engedd nekünk is, hogy ezen szomjúságodat lehetőleg csillapíthassuk szent akaratomnak és parancsaidnak teljesítése által, úgy, miként mindazok, kik Téged elismernek és szeretnek. Ki élsz és uralkodol az Atyával és Szentlélekkel mindörökön örökké. Amen!

Ismételjük meg Jézus Krisztus hét szavait:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”
Te is bocsáss meg ellenségeidnek.

- Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...*
2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”
Esedezzél, hogy ezen isteni ígéletben te is részesülhess.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
Rebegd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelmem, fájdalom emészt.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
5. „Szomjúhozom!”
Te is szomjúhozod az igazságot, Istent.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
6. „Beteljesedett!”
Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratomat.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”
Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Elmélkedés

1. Uram, te egy szamaritánus nőtől inni kértél, de nem adott. A keresztfán is szomjúhoztál utolsó haláltusádban. De nemcsak nem csillapították szomjadat, hanem még inkább fokozták azt epével és ecettel.

A te szomjadat akkor sem, most sem sietett csillapítani senki.

Óh, Uram, kérhettél volna-e kevesebbet az emberektől, mint néhány csepp vizet?!

Pedig Te hányszor segítettél rajtuk minden szükségükben!

Egyedül a kereszt alatt álló fájdalmas Szűzanya szerette volna adni nemcsak vizet, de szívének utolsó csepp vérét is. Óh, mennyire kimondhatatlanul szívzaggatóan fájlalhatta, hogy minden anyai szerelme dacára sem siethetett segítségére. Pedig egy szerető édesanyának mennyire megkönnyebbülés, ha segíthet haldokló gyermekének, akármi áron is, végső kínszenvedései közepette. Ezt meg is teheti minden más édesanya. De nem tehetette meg az Istenember Anyja.

2. De hát okozhatott eme testi szomjúság oly rettenetes kínokat az isteni Megváltónak?! Hisz' Ő maga is azt prédikálta hegyi beszédében: Boldogok, akik szomjúhozzák az igazságot!

Óh, nem is annyira a testi szomjúság gyötörte Őt, nagy vérvesztesége miatt, mint inkább lelkének, szívének szomja, mellyel a lelkek megváltására, utolsó csepp vérét is oly isteni szeretettel ontotta.

Éppen ezért ne vonakodjunk mi sem vérünket ontani, ha Istenünk ezt is kívánná tőlünk. Inkább hozzuk meg ezt az áldozatot is, csakhogy csillapíthassuk lelke szomját utánunk. Mert ha bűnös életet folytatunk, ezáltal csak fokozzuk az Ő szomját, melyet amaz epe és ecet okozott. Óh, Uram, Istenem! én ezen utóbbit nem kívánom, nem akarom. Mert ha Te a legméltóságosabb Oltári Szentségben megerősítetted szentséges véred mennyei italával a mi szívünket, lelkünket és ezáltal fékezed a mi tüzes szenvedélyeinket, vajon nem igazságos-e, hogy mi is csillapítsuk a te szomjadat, isteni Szívednek leghőbb vágya szerint!

Ismételjük meg Jézus Krisztus szavát:

5. „Szomjúhozom!”

Te is szomjúhozd az igazságot, Istent.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Hetedik nap

Az Atyának és Fiúnak...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyújtsd lángra a szívemet,

Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;

Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,

Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:

Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,

Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!

Add, hogy mélyen bevésődjek bűnbánatos szívembe

Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!

Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –

Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!

Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:

Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!

Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:

Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Mennyei szent Atyánk! esdve kérünk, a mi Urunk Jézus Krisztusnak, a Te szentséges Fiadnak azon engedelmisségére, mellyel a te atyai akaratodat mindenben oly odaadóan teljesítette, engedd meg az Ő érdemeinél fogva, hogy mi is mindig teljesíthessük isteni parancsaidat egész életünkön át halálunk órájáig. Ugyanazon Urunk Jézus Krisztus által, ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik mindörökön örökké. Amen!

Ismételjük meg Jézus Krisztus 6-ik szavát:

6. „Beteljesedett!”

Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratodat.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

Elmélkedés

1. Isteni Megváltóm! Te ott az Olajfák hegyén a legfélelmetesebb haláltusát vívtad meg; e harctéren a legfőnségesebb győzőként állottad ki a legrettenetesebb halálharcot, melyet az emberiség legádázabb ellenségeivel vettél föl. Istentagadók, káromlók, gyalázatos keresztfa, korbácsok, töviskorona, Judás árulása, Szent Péter megtagadása, összes tanítványaidnak gyáva megfutamodása, szentséges Anyádnak kínszenvedései, sőt mennyei szent Atyádnak

látszólagos elhagyása is: mindezt látnod kellett magaddal szemben; már-már elestél és mintha végső megsemmisülés lett volna sorsod, végzeted. Amde e végtelen kínszenvedések éjjele végre elmúlt és Te még több joggal mondhattad az Apostollal: *Cursum consummavi ... a harcot megvívám, pályámat befutottam ...* Méltán pillanthatál vissza a kiállott küzdelmekre, azon tudatban, hogy Te voltál az ártatlan Bárány, ki vágóhídra jutottál; a kínszenvedések vértanúja, ki áldozatul estél; a mennyei áldozat, ki mindezek által az isteni Atyát voltál hivatva kiengesztelni; a Te szentséges vérednek kell föláldozódnia a világ összes oltárain, a jeruzsálemi templom ártatlan bárányainak és minden egyéb áldozatainak vére helyett, hogy igaz legyen utolsó szavad a keresztről: *Beteljesedett!*

2. Ne engedje Isten, hogy neked is hasonló legyen haláltusád! Ha erős a hited, ha van bizalmad Krisztusban, akkor ne essél kétségbe a világ, a test és a sátán elleni küzdelmeidben, ha még annyira látszassanak is azok erősebbeknek náladnál. Mert e világ csak hiúságok hiúsága, tehát vajmi keveset árthat lelkednek, ha megveted csábítgatásait; a gonosz szellem meg sem közelíthet, ha csak magadhoz nem engeded. Ez okból az imádságban keress menedéket. Ha még oly heves lenne is küzdelmed a test kísértő vágyai ellen, de Krisztus kegyelmével leküzdheted. Ha néha el is esnél, akkor se essél kétségbe. Mert oldaladon áll Jézus Krisztus, ki legyőzte a halált épp úgy, mint az egész világot. Ha nem veszed le róla tekintetedet, ha csak gondolattal kéred is Őt – nem hagy el segedelme. Így aztán az Ő jelenlétében nem árthatnak a gonosz szellemek. Te pedig nyugodtan és boldogan élvezheted a belső szent békét, mely boldogíthatja a visszatérő megtévedetteket is, miként a próféta szavaiból láthatjuk: *Laetatus sum in iis, quae dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus: Vigadok, midőn azt mondják nekem: Az Úr házába megyünk. Most már nem félek meghalni sem, mert: Az Úr házába megyek.*

Ismételjük meg Jézus Krisztus hét szavait:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”
Te is bocsáss meg ellenségeidnek.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”
Esedezzel, hogy ezen isteni ígéletben te is részesülhess.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”
Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”
Rebegd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelmem, fájdalom emészt.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
5. „Szomjúhozom!”
Te is szomjúhozod az igazságot, Istent.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
6. „Beteljesedett!”
Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratodat.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...
7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”
Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.
Mi Atyánk... – Üdvözlégy... – Dicsőség...

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Nyolcadik nap

Az Atyának és Fiúnak...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyújtsad lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjek bűnbánatos szívembe
Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Isten! ki egyszülött Fiadat rendelted a világ Megváltójául és általa a halált legyőzve nekünk megnyerted az örök életet, engedd kérünk, hogy ezen kegyelmednek érzetében egyesítsen bennünket Veled az örök szeretet és ezáltal elnyerhessük a te megváltásodnak gyümölcsét, a mennyei boldogságot. Ugyanazon Urunk Jézus Krisztus által, ki az Atyával és Szentlélekkel együtt él és uralkodik mindörökön örökké. Amen!

Ismételjük meg Jézus Krisztus 7-ik szavát:

7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”

Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

Elmélkedés

1. Az Atya Istennek emberré lett Fia teljesítette isteni megbízatását: kinteljes három órán át függött durva szegekkel fölfeszítve a gyalázat keresztfáján, majd mennyei Atyjának adja vissza lelkét: Atyám, a te kezeidbe ajánlom lelkemet! Ezek voltak utolsó szavai. Az ég angyalai és szentjei ezen szavak hallatára csodálkozva láthatták, hogy a halál hogyan győzedelmeskedett az élet szerzője fölött. Ámde az Atya, ezek láttára, mintha így szólt volna: Szeretett Fiam! Ha már az emberek iránti szereteted bírt Téged minden szenvedésre, sőt halálra, íme én elfogadom ezen túlradó elégtételeket mindenek bünei bocsánatára. Illő tehát, hogy én is elfelejtsek és megbocsássak minden bűnt, amint Te akarod. Mert a te véred, édes Fiam, mely tisztább és ártatlanabb Ábel vérénel, felém kiált: nem igazságos bosszúért, hanem kegyes irgalomért. Ha már megmentette egykoron Izrael népét a haláltól, pedig házaik ajtóit

csak állati vérrel voltak behintve: annál inkább megmentem azokat, kiknek lelkét a te drága szent véred hintette meg, nem csak a haláltól, de eljuttatom őket oda is, hol velem és veled mindörökké élhessenek.

2. Borulj le, ájtatos hívő, a szent Kereszt előtt és értsd meg isteni Mestered utolsó szavait, hogy azok bizonyára a te szívedben is termékeny talajra találva hálás tiszteletre ébresszenek annak szenvedései és halála iránt. Mert hátha azt kívánná tőled is, hogy te hasonlóképpen haljál meg érte. Pedig ha te életedet adnád is érte, még akkor sem tennél méltóképpen eleget vele szemben, hisz' az ő halála egy Istennek a halála. Tehát Ő még mindig többet, nagyobbbat adott érte, mint te adnál érte. Ha azonban azt sem adod meg neki, amit megadhatnál, habár Ő kéri, örök jutalmat ígérve érte, oh akkor ne tekints föl a Megfeszítettre, mert, hűtlen és hálátlan, csak kárhozatot várhatsz Tőle. Ha pedig annak dacára, hogy látod az Istenembernek érted magára vállalt halálát, még mindig bántalmazod Őt, vajon ezen esetben mit remélhet Tőle lelked akkor, midőn majd az Isten ítélőszéke előtt kell számadásra megjelennie?! Gondold meg, hogy e földi élet oly rövid, ennek megannyira mohó élvezete is véges. Tehát végül is itt kell ezt hagynod, nem remélve érte jót, csak rosszat. Ha ellenben ezen rövid életed folyamán Szűz Mária fiát követed, Ő megmenti lelked számára az örök boldogságot, rövid földi életed érdemeinek örök jutalmául.

A megfeszített Jézus Krisztushoz: *Hiszek egy Istenben...*

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!

Kilencedik nap

Az Atyának és Fiúnak...

Bűnbánatkeltés

Nem azt kérem, hogy azért gyújtsd lángra a szívemet,
Mert ezért ígérted nekem, én Istenem, az eget;
Nem azt kérem, hogy azért ne távolodjam el Tőled,
Mert az örök tűzre vethet az utolsó ítélet:
Csak azt kérem, esdve, hogy tekintsek föl a keresztre,
Melyen értem is szenvedél csúfos halált, feszítve!
Add, hogy mélyen bevésődjék bűnbánatos szívembe
Minden testi szenvedésed és Szívednek kegyelme!
Úgy viseljem itt e földön én is a sok keresztet –
Mint, emberi testet öltve, Te is, Uram, viselted!
Az lehessen mindezekért életemnek jutalma:
Hogy szívemet és lelkemet csak a Szíved uralja!
Add, hogy éltem, bár vezessen föl a Kálváriára:
Végül is segítsen el az örök élet honába!

Ima

Engedd, Urunk Jézus Krisztus! mindama szenvedéseidre kérünk, melyeket ama három órán át a keresztfán utolsó haláltusádban értünk vállaltál, hogy utolsó szavaidat szívünkbe

vésve fájdalmaidat mi is átérezzük, a keresztfa tövében édes Anyáddal és legkedvesebb tanítványoddal együtt és majd halálunk óráján mi is úgy ajánlhassuk lelkünket isteni szent kezeidbe, miként Te ajánlottad mennyei szent Atyádnak. Ki élsz és uralkodol az Atyával és Szentlélekkel mindörökön örökké. Amen!

Ismételjük meg Jézus Krisztus hét szavait:

1. „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek!”

Te is bocsáss meg ellenségeidnek.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

2. „Még ma velem leszel a paradicsomban!”

Esedezzél, hogy ezen isteni ígéletben te is részesülhess.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

3. „Íme, a te fiad! Íme, a te anyád!”

Úgy élj, hogy te is lehess Isten fia, és hogy Isten Anyja lehessen a te anyád is.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

4. „Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?!”

Rebegd el e szavakat te is, ha kín, szenvedés, gyötrelem, fájdalom emészt.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

5. „Szomjúhozom!”

Te is szomjúhoz az igazságot, Istent.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

6. „Beteljesedett!”

Úgy készülj a halálra, hogy elmondhasd: Uram, teljesítettem akaratodat.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

7. „Atyám! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”

Ez legyen a te utolsó szavad, vagy legalább gondolatod ez életben.

Mi Atyánk... Üdvözlégy... Dicsőség...

Elmélkedés

1. Krisztus keresztje alatt állottak: a fájdalmas Szűzanya, Szent János evangélista, Mária Magdolna és még a két Mária. Ezek voltak a Megváltó leghűségesebb szenvedőtársai egészen utolsó leheletéig, majd utolsó kísérői egészen sírbatételéig. Szent János és Magdolna, tehát a büntelenség és a bűnbánás; a Szűz, Szent János és a megtérő hírhedt nő: ez a két megszemélyesítője a kiválasztottaknak nem hiányozhattak a Kereszt alatt sem. Mert ha talán, szerencsétlenségedre, letértél Szent János tiszta életútjáról, éppen Mária Magdolna bűnös útjára, úgy, ha még kívánczol vissza az örök boldogság honába, amint követted Mária Magdolna bűnös utait, éppen úgy kell követned őt a bűnbánásban és megtérésben. Hissz' a büntelenek és megtérők, az igazak és bűnösök sem juthatnak a mennybe, ha tekintetüket leveszik Krisztus keresztjéről; mert csak ez képesítheti a jókat jó cselekedetekre, csak ez buzdíthatja őket bűnös szenvedélyeik elfojtására, csak ez erősítheti szívünk Isten-félelmét, csak ez biztosíthatja türelmes kitartásukat mindvégig. Ez az áldott Krisztus-Kereszt emlékezteti a bűnösöket bűneik megbánására, melyet csak Isten irgalma nyújthat; bűnbeesésükre, melyet maguk okoztak; ez teszi az embert óvatosabbá, hogy többé bűnbe ne essen, hanem mindig gondoljon a Megfeszítettnek végtelen jóságára és irgalmasságára, mellyel drága vére árán megtisztítja lelkünket minden bűnfolttól.

2. Óh légy áldott, fájdalmak anyja, ki sziklaszilárdan állottal mérhetetlen szenvedéseid közepette szent Fiad keresztje alatt. Akkor nem voltál mellette, midőn hangzott feléje a sok-sok dicsőítés és üdvözlés: Hosanna, Dávid Fiának! Akkor sem, midőn királlyá akarták Őt tenni. Sőt akkor sem, midőn némely csodáit művelte. De akkor, midőn a fölbőszült tömeg káromolta, szidalmazta méhednek gyümölcsét, Jézust, – akkor, midőn, mintha hírhedt gyilkos

vagy gaz útonálló lett volna, vitte vállain a gyalázatos keresztfát saját kereszthalálára, – akkor, midőn, végre, a legcsúfosabb halállal vívódtál a keresztfán: óh, fájdalom, Anyám, akkor mindig ott állottal mellette, testtel, lélekkel együttérző részese összes szenvedéseinek, vele együtt ürítve ki a fájdalmak kelyhét és ez által megosztva vele megváltásunk isteni munkáját. Ennélfogva az Ő kiontott vére és a te hullatott könnyeid adták nekünk azt a mérhetetlen mennyei kincstárt, melyből azóta, egészen a világ végéig minden ember megváltást nyerhet. Mivel a te anyai kezeid osztogatják ezen kincstár drága kincseit, ezért, kérek, tarts meg engem is mindig oldalad mellett, mint aki szintén fiad vagyok és az is akarok maradni e földön, hogy ezáltal méltó lehessenek a te dicsőítésedre a mennyei örök boldogságban isteni szent Fiaddal együtt. Mindörökön örökké. Amen!

A haldokló Jézus Krisztus imadására: *Mi Atyánk... Üdvözlégy.. Hiszekegy... Dicsőség...*

Ima

Tekints le, Uram, a te gyermekeidre, akikért a te egyszülött Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus oly készséggel engedte magát a gonosztevők kezeibe és a keserves kereszthalálra. Ki veled és a Szentlélekkel együtt él és uralkodik most és mindörökön örökké. Amen!